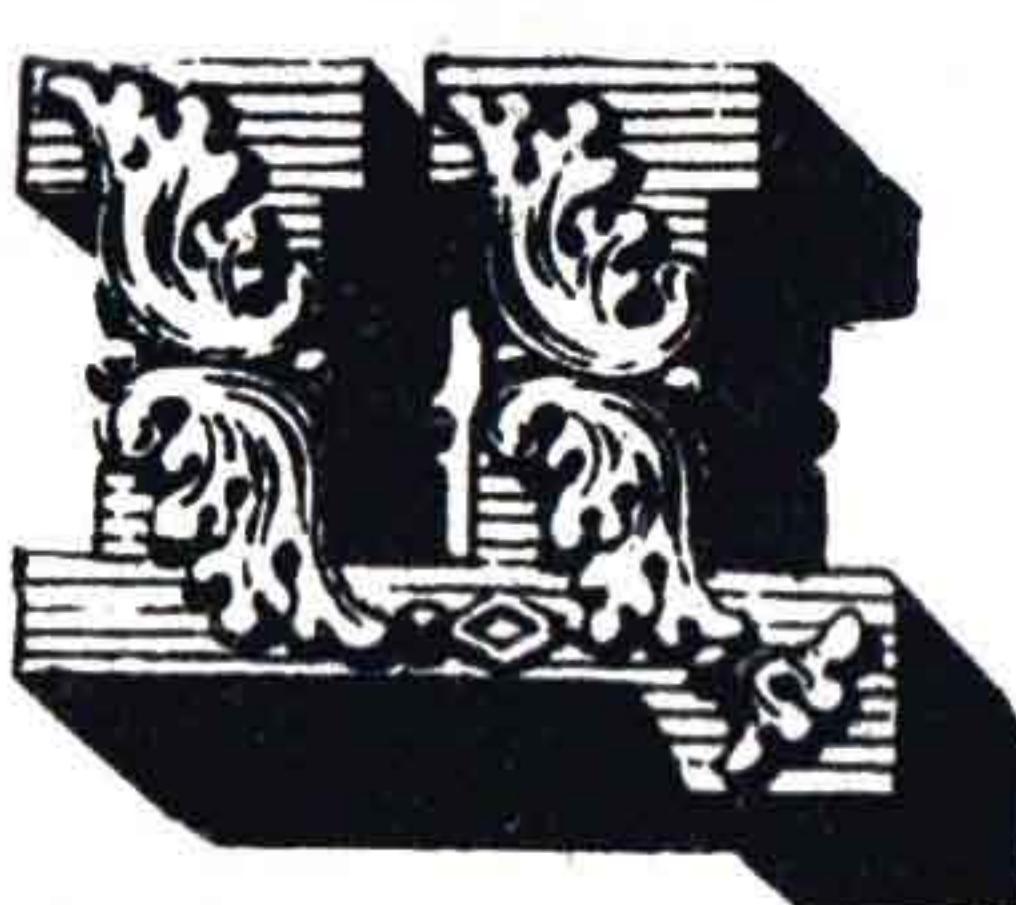
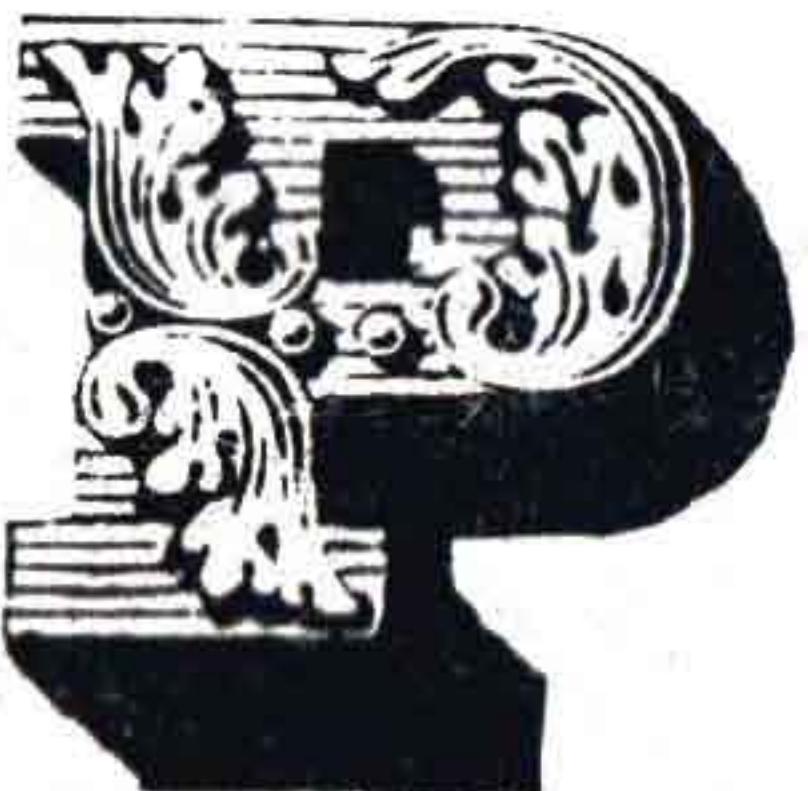
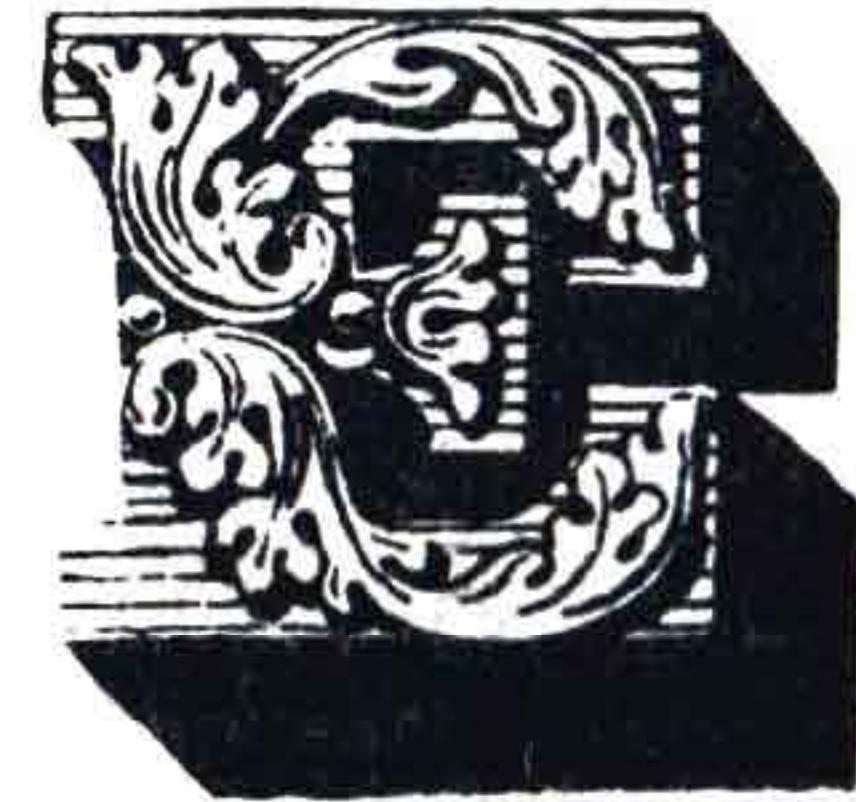
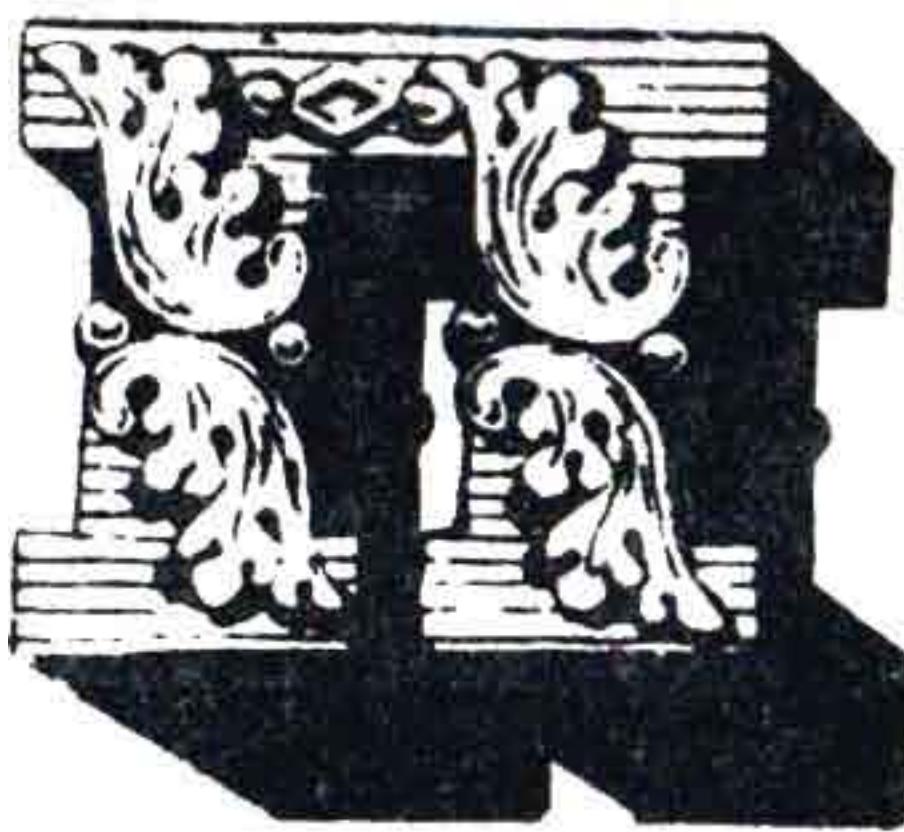

КВІТЕНЬ

1978

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 7 (1025)

Ціна номера 20 коп.

Видавництво «Плакат» (Москва) видало серію гострих і дотепних сатирических малюнків «Говорить Маяковський». Перець вирішив частину цих малюнків умістити на своїх сторінках, сподіваючись, що їх можна буде використати для «Вікон сатири», «Бойових листків», стінних газет.

Плакати В. ДОБРОВОЛЬСЬКОГО

ОДНУ ХВИЛИНОЧКУ!

— Одну хвилиночку, — каже продавець і зникає на годину в лабіринті підсобки.

— Одну хвилиночку, — каже офіцант і на півтори години залишає відвідувача вивчати меню.

— Одну хвилиночку, — відповідає присмінним дівочим голосом «довідкова», і після цього трубка надовго замовнає.

— Одну хвилиночку, з готовністю реагуємо ми на оперативне завдання майстра цеху або завідуючого відділом і негайно входимо покурити і обговорити з колегами проблеми сучасного футболу...

Кожен з нас може годинами просторікнувати про те, наскільки ємке це поняття — хвилина. Скільки сталі й вугілля добувається в масштабах країни за 60 секунд! Скільки виготовляється машин, верстатів! Скільки зводиться будинків! І скільки добрих справ народжується за цей відрізок часу! Статистика ретельно підраховує все. Єдине, чого вона ще не пробувала підрахувати, це — скільки додатково могло б народитися машин, верстатів, будинків і добрих справ, якби ми дорожили хвилиною. Якби в нас було менше холостих обертів — дорогоцінних обертів нашої персонально-індивідуальної машини часу.

Відкриваючи нову рубрику, ми не тішимо себе надією цілком заповнити цю прогалину. Ми просто хочемо вірити, що матеріали, які вміщуватимуться під нею, примусять хоч на хвилиночку замислитися тих, хто ще не навчився шанувати свою хвилину і хвилину більшого.

Як глибокодумно свідчать соціологи, час людини можна умовно поділити на дві частини. Робочий час. Тобто час, коли вона створює матеріальні цінності. І час, вільний од роботи. Тобто ті години, коли, повернувшись додому, вона не тільки готує їсти, пере, прасує, прибирає, перевіряє уроки сина-непослуха або розписується в щоденнику дочки-відмінниці, а й культурно відпочиває. Тобто відвідує театри і концертні зали, спортивні видовища й танцювальні майданчики, дивиться телевізор, слухає радіо, читає газети. Словом, самовдосконалюється.

Але є в житті людини певний проміжок часу, коли вона не створює матеріальних цінностей і не відпочиває. Це — час, коли вона поспішає на роботу, повертається додому, дістается до театру, стадіону, бібліотеки. Час, який вона проводить у міському транспорті. За підрахунками фахівців, у середньому таких поїздок на рік у людини набігає 500—600. А за життя в перекладі на час вони дорівнюють чотирьом-п'яти рокам!

І цей проміжок часу, що не потрапив до соціологічної класифікації, вражає не лише кількісними показниками. Виявляється, він безпосередньо впливає (та ще й як!) на створення матеріальних цінностей і на якість відпочинку.

Припустимо, вам пощастило втиснутися в переповнений автобус. Зліва вас намагаються протиснути парасолькою, справа — примостили на вашому плечі валізу. Одна ваша нога, наступаючи на чиєсь туфлі і черевики, гарячково шукає точку опори, а друга сама служить такою точкою для якоїсь тіточок. А взагалі під час усієї подорожі ви часом почуваєте себе так, наче вас устромили в соковижималку.

Так от, з яким натхненням почнете ви свій трудовий день? За свідченням тих таки соціологів, продуктивність праці після подібної поїздки

падає на 25—35 процентів. Уявляєте, цілі інститути по науковій організації праці б'ються роками над тим, щоб підвищити продуктивність праці робітника на 5—10 процентів, а тут один такий автобусний рейс може звести всю продуктивність нанівець.

Ось чому про недоліки в роботі громадського транспорту написано фейлетонів і критичних заміток більше, ніж загублено гудзиків у трамвайно-автобусній штовханині. Ось чому рік у рік зростають бюджетні асигнування на вдосконалення громадського електро- і автотранспорту. Ось чому щороку збільшуються парки трамвайні, тролейбусні і особливо — автобусні.

Скажімо, в місті Харкові щодня користуються автобусом 800 тисяч чоловік. Аж уявите страшно, яка величезна відповідальність лежить на працівниках Харківського міського управління пасажирського автотранспорту.

Треба їм віддати належне: масового збою з ритму останнім часом не спостерігалося. Проте окремі (і зовсім не поодинокі) випадки аритмії в автобусному русі мають місце. І зафіксовані вони в доганах працівникам підприємств і установ, оголошених за запізнення на роботу. В численних скаргах пасажирів, які вчасно кудись не доїхали, кудись не встигли. В рейдах-перевірках, що їх досить часто влаштовують на автобусних маршрутах різni контролюючі органи.

У міському управлінні пасажирського автотранспорту вас приголомшують гаслами:

«На півтора місяця раніше виконано завдання по додатковому перевезенню 4 мільйонів пасажирів».

«217 передовиків виконали завдання двох років п'ятирічки».

Здавалось би, пасажирів тільки радіти. Його перевозять настільки достроково, що він уже курсує по маршрутах у рахунок майбутніх п'ятирічок. Проте він чомусь не радіє, а, навпаки, скаржиться. А не радіє він тому, що його не обходять оті показники автоуправління. Показники суто економічні.

І справді, єдиний критерій в оцінці роботи пасажирського автотранспорту — оприбуткований карбованець. Чим більше п'ятиріків потрапить в автобусну касу, тим вищі виробничі показники водія. А тепер давайте прикинемо: чи можуть оті п'ятиріки не потрапити до каси?

Якщо ви вже прийшли на автобусну зупинку, тримаючи в долоні п'ятирічку, він обов'язково годи-

ною раніше чи пізніше опиниться в автобусній касі. Ви так чи інакше втиснетесь в той автобус, навіть коли для цього вам доведеться спростувати популярне твердження, що автобус не гумовий. Хіба знайдеться бодай один пасажир, який на зло кондукторові чимчикував би пішки з центру Харкова до Салтівського житлового масиву?

Мабуть, oprіч фінансового, є інші критерії мусять бути в оцінці роботи працівників автотранспорту. Що доїде пасажир до пункту свого призначення — сумніву немає. Але коли доїде, як доїде, з яким настроєм?

Здається, подібна проблема розв'язується чисто арифметично. Чим більше автобусів матиме у своєму розпорядженні пасажирська служба, тим краще обслуговуватимуться пасажири. Отже, варто Міністерству автотранспорту УРСР подбати про автопарки Харківського автоуправління, і радісна посмішка не сходить з обличчя пасажира.

— В цьому плані до міністерства претензій немає, — каже начальник управління пасажирського автотранспорту тов. Перфір'єв. — Вони про нас не забувають — підкидають по можливості...

Виявляється, автобус вистачає. Тільки значна їх кількість взагалі не вийде на маршрути. Бо, перш за все, бракує водіїв.

За плинністю кадрів пасажирське автоуправління може сміливо змагатися з будь-яким підприємством міста. Водії тікають. Тікають, незважаючи на те, що місячна зарплата тут у них сягає 400 карбованців. Тікають, бо їх мучить заздрість. Чим, думають вони, ми гірші водіїв трамвайно-тролейбусного управління! В них — і диспетчерські пункти є з побутовими приміщеннями. А в тих приміщеннях — кімнати для відпочинку, де можна не лише руки помити, а й пообідати. А тут не те що якоїсь диспетчерської будки, навіть кільця для розвороту не зроблять на нових житлових масивах. Хай водії, як вміють, так і розвертаються! І це при тому, що свого часу Рада Міністрів УРСР зобов'язала облвиконкомами побудувати спеціальні побутові комплекси для відпочинку водіїв.

У порівнянні з сусідами і технічна база автотранспортників нижча за усюку критику. Діагностичного устаткування немає — будь-яка несправність визначається на око. Запчастин немає. Правда, міськрада зобов'язала підприємства міста виготовляти дефіцитні запасні частини. Тільки рішення ігноруються так, наче робітники цих підприємств взагалі не користуються автобусами. Навіть автомат для продажу квитків у автобусах немає. Для тролейбусів є, трамваїв — є. А ось для автобусів не дають. І водії, демонструючи чудеса еквілібрістики, однією рукою тримають кермо, а другою одночасно беруть гроші і відригають талони.

Багато чого іще не мають працівники автоуправління. Не мають свого учбового комбінату і профтехучилища. Хоч сучасний автобус — складна машина. І управлятися з ним не просто. Не мають своєї заправочної бази. Не мають централізованої диспетчерської станції. Зате мають величезну відповідальність. За час і, якщо хочете, здоров'я пасажира.

В статуті пасажирської служби зазначено, що контролювати міський пасажирський транспорт і допомагати йому мають місцеві Ради. З першою половиною цього положення міськрада справляється. Про це свідчать численні протоколи засідань, присвячені питанням роботи міського автотранспорту. А от щодо практичної допомоги управлінню — цього, на жаль, немає.

Кажуть, кому багато дано, з того багато й спирається. Так от — дано транспортникам дуже багато. Ім дано берегти дорогоцінні хвилини наших громадян. Тому й питати з них треба суверено. Але не забувати при цьому і допомагати їм.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Харків.

СКНАРА І СНІГОВА БАБА

Її уздрівши, він згадав про неньку:

— Якби й ти, мамо, теж така була.

Адже ж не потребує ця старенка

Ні одягу, ні їжі, ні тепла....

Іван КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

Вітаємо ювілярів!

Письменника, лауреата Ленінської премії, Державних премій СРСР та Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка

ОЛЕСЯ ГОНЧАРА
з його першим 60-річчям

і
поета-сатирика, лауреата Державної премії СРСР

СТЕПАНА ОЛІЙНИКА
з його першим 70-річчям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Старший механік Старокостянтинівської районної шляхової дільниці на Хмельниччині Кирилюк П. А. не мав терпіння спокійно розмовляти з людьми. Були випадки, коли він вдавався до грубощів, а декому й безлідставно погрожував звільненням. Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції секретар Старокостянтинівського райкому Компартії України тов. Фурман, такі факти мали місце. Кирилюка П. І. від обов'язків старшого механіка увільнено. На нього також накладено партійне стягнення.

ФІЗКУЛЬТ-УРА!

ЛЬВІВЩИНА. Курси циркових універсалів діють у Сокальському районі, а точніше — між селом Боровим та містом Соснівкою. Для майбутніх майстрів тут створено добру базу. Зовні вона нагадує напівзруйнований чи напівнедобудований міст. Щодені тренування курсантів, які мають, балансуючи, пройти або ж — залежно від бажання — проповзти по поздовжній деревині, дають прекрасні результати. Вказано спортивна база має хороше перспективи на довге збереження; принаймні, голова Великомостівської міськради, до якої належить село Борове, З. Бурко каже, що цей міст взагалі в ІІ списках не значиться. Одне слово, фізкульт-ура!

ДЕРЗАЙТЕ, ВИНАХІДНИКИ!

ЖИТОМИРСЬКА область (кор. ТАП). Дирекція радгоспу імені Цюрупи Попільнянського району оголосила конкурс на кращий проект по організації притування бульдозера С-150. Бульдо-

зер цей засів у багнюці посеред села Макарівки ще в листопаді минулого року і стоїть там і досі, бо протягом зими сама дирекція нічого путнього придумати не могла. Переможців чекає нагорода — міцний потиск руки головного інженера-механіка С. І. Мартвицького.

НОВА НАЗВА ВУЛИЦІ

МИКОЛАЇВСЬКА область (кор. ТАП). У селі Ставки Веселинівського району в урочистій обстановці відбулося перейменування вулиці Степової на вулицю Озерну. Першу табличку з новою назвою почепив на будинок голова місцевого колгоспу імені Леніна М. М. Гапченко.

Перейменування стало можливим після того, як три роки тому колгосп заходився прокладати по цій вулиці водопровід, викопав траншею, кинув у них труби і вмів на цьому руки. Кожної весни ями заповнюються талою водою, утворюючи довге і глибоке озеро, що не пересихає аж до осені.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Бачиш, Васю, до чого ж сильна природа!

Новоселицькі ПРИДИБЕНЦІЇ

Їхав якось я у Чернівцях тролейбусом. На черговій зупинці зайшов громадянин, котрий ніякими особливими прикметами не виділявся поміж оточуючого пасажирського товариства. Проїхав кілька зупинок, але талона, бачу, не компостує. Коли він зібрався виходити, я, підстъобнутий гаслом «найкращий контролер — власна совість», не витримав:

— Вибачайте, — мовив, — але ви теє... забули талон пробити...

Він поблажливо зміряв мене оком і закоплив губу:

— Мене це не стосується. Ми — новоселицькі!

Відтак я побачив, як той же громадянин перешов вулицю в тому місці, де всі інші переходять лише ціною штрафу. І коли якийсь перехожий зауважив йому на те, відповів:

— Нам — можна! Ми — новоселицькі!

Згодом я розповів про ці сцени моїм чернівецьким знайомим та запитав: неваже новоселицьким жителям надано якісь особливі пільги? А приятелі підняли мене на сміх.

— Та ти що! Які пільги? Новоселицький район має, звісно, певні досягнення у сільгospвиробництві, чимало хороших людей там трудиться. Але ніяких подібних пільг ніхто ім не надавав. То, схоже, якийсь жартівник тобі трапився.

— А може, він мав на увазі оту історію з громадянкою Плахотнюк? — розважливо промовив один із співбесідників.

— Що то за історія? — поцікавився.

Розповіли. Одного дня агроном колгоспу «Батьківщина» В. Матей, бригадир Д. Бесараба, його помічник Р. Вейпан і колгоспний пожежний начальник Т. Григорко надібали в смузі відчуження залізниці земельну ділянку, засіяну городиною. З'ясували: город належить шляховому монтерові Євгенії Плахотнюк. Почухали керівні колгоспники кожний свою потиличу та, порадившись на місці, дійшли висновку: Плахотнючка, либо, самовільно захопила ту ділянку. За словом — діло: не відкладаючи справи, тут же зібрали з городу все, що на ньому виросло. У хазяїки такі дії чогось викликали бурхливе невдовolenня. Та коли вона почала його висловлювати, пояснюючи, що ділянку їй цілком законно виділили залізничні керівники, то це вже дуже не сподобалось збирачам чужого врожаю. І щоб при людях (а їх там зібралось понад двадцять чоловік) не вступати у зайву дискусію, Вейпан та Григорко з'язали руки Євгенії Плахотнюк та заштовхали її в автофургон. Щоправда, з машини жінку визволили присутні спостерігачі тієї дивоглядної сцени.

Отака придибенція сталася в Новоселицькому районі. Я мимоволі подумав: можливо, саме її мав на гадці той дивак, коли казав: «Ми — новоселицькі!» Але інший присутній при нашій розмові колега засумнівався:

— Ні, мабуть, не на цей прецедент він спирається. Бо тих швидкомислячих свавільників, я чув, за це притягнули до кримінальної відпо-

відальності... Скорше, взяв він собі за взірець голову колгоспу «Більшовицька правда» М. Мельничук. Той голова, проїжджаючи колгоспними ланами, помітив, як дві несвідомі корови заскочили в шкоду. Він негайно зайняв їх, викликав господарів та ультимативно запропонував сплатити за звільнення корів рівно 272 карбованці. Чому саме стільки, він не став пояснювати. Хтось, було, нагадав, що суму штрафу й відшкодування за потрави має визначати виконком сільради. Але оскільки голова Мельничук не мав настрою до дискусії, то власникам корів нічого не залишалось, як внести вказану головою суму. Правда, щоб одягнути оте голе свавілля в бодай мінісунку законності, наступного дня голова Несвоянської сільради тов. Коба заднім числом оформив відповідний протокол засідання виконкуму.

— Ні! Не те! — категорично заперечив перший співрозмовник. — Бо ж після проведеної перевірки було точно визначено, яку саме шкоду завдали корови, і власникам їх повернули незаконно стягнуті з них суми. Отже, і цей випадок не міг стати взірцем для тролейбусного «зайця»! Інша справа — ота знаменита історія з Олієвськими...

Оце вже, виявилося, історія справді своєрідно знаменита.

У селі Подвірному працювала собі патронажно медсестрою Любов Олієвська. І ще на півставці трудилася у профілакторії місцевого колгоспу ім. Суворова. Не сподобались її окремі дії керівників колгоспу. Почала їх критикувати і навіть писати в різні інстанції. Деякі її зауваження були цілком справедливими, деякі — не зовсім. Тут би й відділити зерно від полови — і крапка. Але керівникам колгоспу чомусь більше сподобалася кома. Образились вони та заходилися вживати заходів. Коли Л. Олієвська пішла в декретну відпустку, не скотіли виплачувати їй належних грошей. Сплатили ж після втручання профспілкових органів, включаючи столичні.

Відтак забрали з її зарплати 28 крб. за буцім неправильно одержане молоко на немовля. Райвиконком це рішення скасував. Але керівники колгоспу — зась, не повертають грошей. Повернули після ухвали нарсуду. Згодом вирішили антимімбувати порушницю спокою не лише матеріально, а й морально: зібрали збори та виключили Л. Я. Олієвську з партії. Згодом це рішення було визнано безпідставним, і в партії її поновлено.

Але то, сказати б, не кінець, а початок. Біда в тім, що в Любі Олієвській, окрім двох малих дітей та чоловіка, є ще свекруха. І якби то свекруха як свекруха, з отих, знаєте, що «через тую неньку нежонатий ходжу». Ні, як на гріх, свекруха живе з невісткою мало що в одній хаті, так іще в мирі та злагоді. І працює Валентина Артемонівна колгоспницею в ланці. Так от за те, що не зуміла вона виховати невістку у відповідному дусі, почали й до неї вживати заходів. Спочатку потроху: теж стягнули дещо з зарплати — 55 крб. За нібито самовільне захоплення присадибної ділянки. І так само виконком, а відтак і нарсуд скасували це рішення. Але керівники колгоспу не заспокоїлися, подали прокуророві скаргу, щоб притягнув свекруху до кримінальної відповідальності. Перевірили спеціалісти, встановили, що ніякого самозахоплення не було, і відмовили в порушенні кримінальної справи.

Кінець, здавалося б? Ні, лише початок. Кінчився господарський рік, і раптом В. А. Олієвській зрізають на п'ятдесят процентів додаткову оплату (у грошовому виразі — на 205 крб. 74 коп.). За що? За... самозахоплення присадибної ділянки і кілька прогулів. Але стривайте: самозахоплення, як уже було перед цим встановлено, немає. Що ж до невиходів на роботу, то тут і зовсім весела арифметика виходить. У ланці, де працює Валентина Артемонівна, сімнадцять жінок. З них лише дві мали за рік більше людиновиходів, як Олієвська, всі інші, навіть сама ланкова, — менше. Але нікому з ланки додаткової оплати не зірвали.

Хіба ж не чудо-диво? Отє своє здивування Олієвська і виклала в позові до Новоселицького

районного суду. Але суд у позові відмовив. І колегія обласного суду це рішення ствердила. Справа про 205 крб. 74 коп. дійшла до Прокуратури республіки. Звідти надійшов протест, після чого президія обласного суду скасувала попередні неправильні рішення та направила справу на нове розслідування.

Поїхав я в Новоселицю поцікавитись, як, нарешті, вирішилась тяганина з тими грішми. І дізнався, що нарсуд після всіх отих протестів і скасувань, всупереч нормальному глупдові, знову наполіг на своєму: у позові трудівниці Олієвській відмовив. Що за причина такої впертості, я так і не міг зображену: чи то власна амбіція задавила, чи то престиж когось іншого, хто зумів вплинути на суд, зіграв тут якусь роль?

Але мимоволі мені пригадався ото тролейбусний «засець»-дивак. До речі, перед самим від'їздом з Чернівців я знову зустрів його в тролейбусі. Знову їхав без квитка. Але цього разу, коли він гучноголосо заявив: «Нам можна, ми — новоселицькі», — то суверін контролер лише посміхнувся. І таки оштрафував його. Як і належить. Но ж закони у нас для всіх і всюди одні.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Чернівецька обл.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Зігнувся підлабузник Лихоліт
Перед своїм начальником удвоє.
Службовці здивувались: «Що з тобою?»
— Та як його... Отой... Радикуліт.

ХТО ВИНЕН?

Казала голка: «Швидше б шила
Я плаття модні і прості,
Та клята нитка, як здуріла,
Ліниво тягнеться в хвості».

Володимир ЛАТИНІН.
Мелекеський район
Ульяновської області.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Зінченко П. М. працював у м. Мелітополі Запорізької області начальником експлуатації спецавтогодподаєства. Він не стільки турбувався про очищення міста від усілякого сміття, скільки був зайнітій пошуками «золотоносної жили» для особистої наживи.

Лист про це надійшов Перцеві. Як повідомив редакції голова Мелітопольського міського комітету народного контролю К. І. Рентюк, факти підтвердилися. За зловживання своїм службовим становищем Зінченка П. М. з роботи знято.

ЯК МИ ГОВОРIMO

[Ілюстрації до фразеологічного словника]

В УМІЛОГО І ДОЛОТО РИБУ ЛОВИТЬ

У браконьєра якось брав я інтерв'ю,
— Звичайно, каже, —
Є такі щасливці,
В яких клює й на долото...
Та віддаю
Я особисто перевагу вибухівці.

ДАТИ ПЕРЦЮ (ПРИКУРИТИ)

Знайома картинка:
Шкет неумітій
У дяді просить: «Дай прикурити!»
І дядя дорослий
(Іноді й тато)
Дає,
Замість того, щоб перцю дати.

ГОТУЙ САНИ ВЛІТКУ, А ВОЗА ВЗИМКУ

«Улітку сани,
А воза взимку.
Удень пиши скаргу,
Вночі — аноміку...»
Так дума сутяжник-наклепник.
Значить,
Усяк по-своєму фрази тлумачить.

ДО МОГИЛИ (СМЕРТІ, ЗАГИНУ, СКОНУ)

Казав, коли зустрів Марину:
— Любити буду до загину!
А через рік пішов до Мілі:
— Любити буду до могили!
Ще через два
Вже Дездемону
Божився-клявсь любить до скону.
Як здивав Клаву на концерті
(Ішов п'ятий рік...)
— Моя до смерті!

На сьомий рік знайшов Людмилу.
Вона... й звела його в могилу.

Валентин КИРИЛЕНКО.

ШЕФСЬКА ДОПОМОГА

Щодня від двору і до двору
Ганяє «Волгу» голова
І так колгоспникам говорить:
— Напруга в полі — як в жнива,
Отож кінчайте пити-їсти,
Скоріше впоруйте грядки
Та допоможем шефам з міста
Зібрати в полі буряки!..

МЕЛОМАНИ

В сім'ї у нас повнісінька гармонія:
Щовечора, по щирості скажу,
Моя дружина йде до філармонії,
Я — до кафе «Мелодія» біжу...

Кость МИХЕІВ.

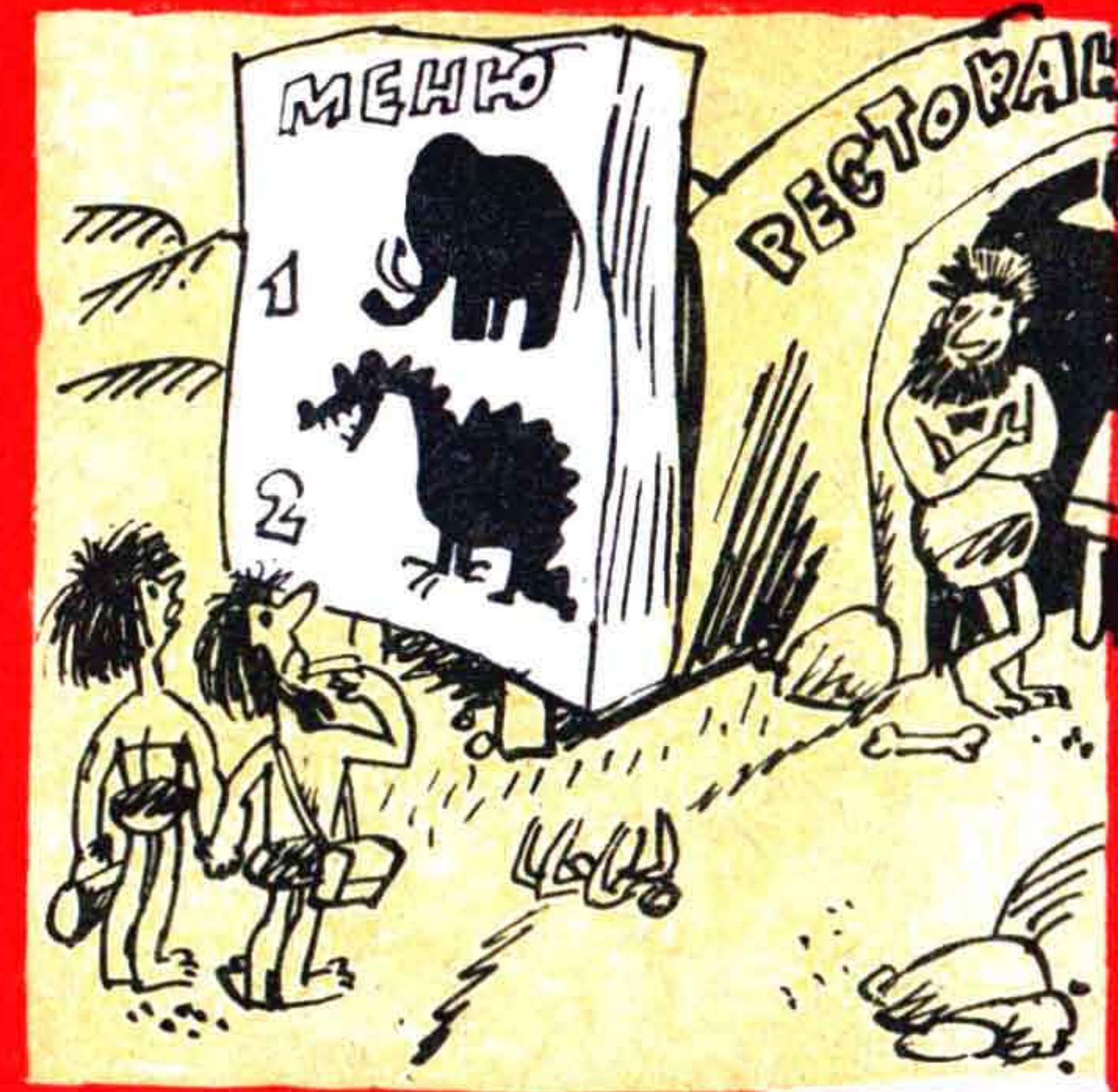
м. Донецьк.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Картини з життя ПЕРВІСНОЇ людини

— І як Йому не набридне третій
день снаргу писати...

Без слів.

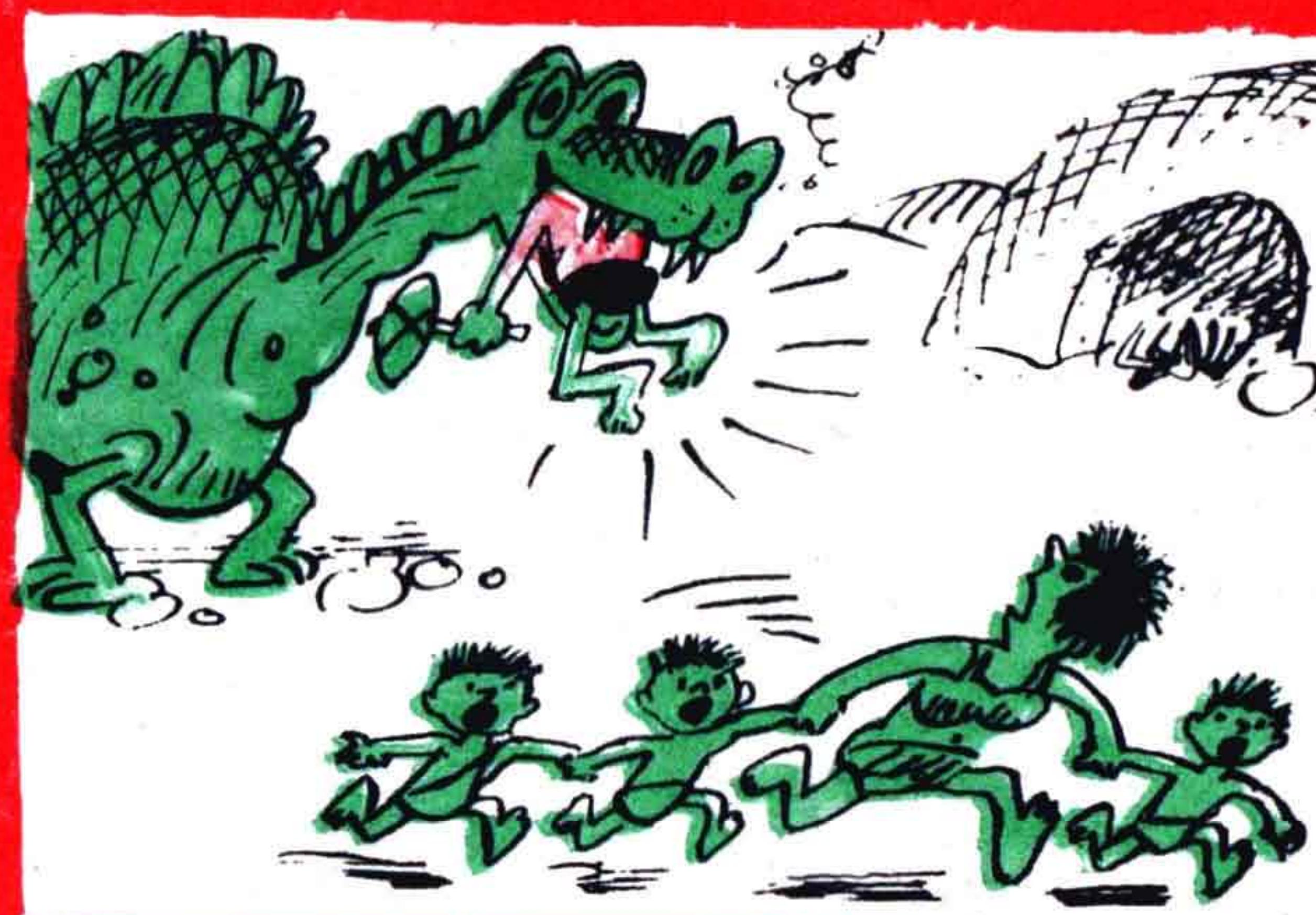
— Щось сьогодні сама дрібнота ло-
вилася...

— Як тільки став начальником
«Печербуду», відразу звів персональ-
ного шофера.

Перший стоматолог.

— Пішли, дітки, в печеру. Видно,
сьогодні ми залишимось без обіду.

— Ну й чоловік... Уже гості на по-
розі, а в нього вогню ще нема!

Епістолярна ДРАМА

...важити заходів до завершення в десятій п'ятирічці раніше початого будівництва об'єктів культурно-освітніх закладів у сільській місцевості».

(Із Постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по дальшому поліпшенню культурного обслуговування сільського населення»).

Лист перший

«Здрастуйте, мамо! Нарешті збула-ся давня мрія вашого студента: на канікули мене беруть у справжні-сінку археологічну експедицію. Сам професор назвав мою кандидатуру. Щоправда, шукатимемо не дуже далеко, а тут же, на Ворошиловградщині, проте ця місцина може підсунути таку пам'ятку сивої давнини, що мої колеги лопнутуть від заздро-щів.

Професор має на оці одну координатку, але трима її в секреті. Якщо нам поталанить і натрапимо на щось путнє, вважай, що дипломна у мене не «відмінно». А там, дивись (чим чорт не жартує, коли бог спить), і аспірантура від мене не втече. Словом, постараюся тримати тебе в курсі справ. Бувай здорована.

Твій Микола.

Лист другий

«Привіт із Новонікольського! Це таке село є в Кремінському районі. Щойно розбили табір, і я, викроївши вільну хвилину, вирішив чергнути тобі кілька рядків.

Професор уже ходив на рекогносцировку (це так по-ченому, називається вивчення місцевості) і мене взяв із собою. Бачили об'єкт, ну, те, що розкопуватимем. Уяви собі глибочезну, зарослу бур'янами яму, на дні якої видніються залишки якогось муру, обліпленого мохом. Завтра приступаємо до роботи.

Твій Микола.

Лист третій

«Мамо! Мрію про аспірантуру доведеться трохи відкласти. Тут би хоч дипломну успішно захистити. Усе не так сталося, як гадалося.

Я давно помітив, що кожного ранку якийсь чоловік приїздить «бобиком», хвилин двадцять-тридцять спостерігає за нашою роботою і зникає.

Сказав про це професорові. Він відмахнувся, не треба, мовляв, увагу звертати.

Але кожного дня незнайомець під'їздив усе ближче і ближче, аж поки одного ранку «бобик» мало не впав у яму.

Професор, звичайно, сказав йому все, що про нього думає, але чоловік не зникався.

— Я на вас скаржитися буду, — каже. — Так не перевіряють.

— Що — не перевіряють? — розгубився професор.

— Схоже, що цей камінь став і останнім, — єхидно зауважив мій шеф.

— Нічого подібного. Кілька десятків тисяч ми встигли освоїти.

— А потім?

— Потім мені якось не до культири стало...

Отай-то справи, мамо. У професора, щоправда, є запасний варіант, але я вже боюся кричати «гоп!», поки не перескочимо...

Лист четвертий

«Привіт із Голубівки! В кількох словах про наші справи. Бачив учора «запасний варіант». Нічого, на вигляд — старіше, ніж київські «Золоті ворота». Пам'ятаючи про гіркий досвід, шеф одразу пішов до голови місцевого колгоспу О. Т. Бахмета і запитав:

— Це ви будували?

— Та боронь боже! — відповів тов. Бахмет. — Я всі справи доводжу до кінця.

Виходить, можна ще раз випробувати долю. Завтра приступаємо до роботи...».

Лист п'ятий

«Драстуйте, мамо! Через кілька днів ждіть додому. Експедиція пропалилася.

Зранку я ходив селом, розпитував, чи не знають старожили якої-небудь легенди про походження будівлі. Ніхто легенди не знав. Аж надходить до нас увечері чолов'яга років під сорок.

— Легенди, — каже, — не знаю, а обувальщину можу розповісти.

— Ну, що ж, — відповідає шеф, — на безриб'ї рак — риба. Давайте бувають.

— Жив собі, поживав у нашему селі чоловік на прізвище Бондар, — почав гість, — на імення Василь Гав-

рилович. От задумав Василь Гаврилович в селі вогнище культури роздумхоти, та таке, щоб на весь район запалахкотіло. Тисяч на триста. А треба сказати, що права для цього він мав, бо головував у місцевому колгоспі. Можливості, правда, були бідніваті, бо грошенят у касі було не густо. «Якось воно та буде», — мовив Василь Гаврилович і поїхав у район за проектами, кошторисами, лімітами і генпідрядчиком. Усе йому там дали, будівництво почалося, але з'їло 120 тисяч й скінчилося...

— А де ж тепер Василь Гаврилович? — запитав я.

— Головує в цій же Голубівці. Але вже не в колгоспі, а в сільраді. Колгоспом керує тепер О. Т. Бахмет.

— А клуб де?

— Та осьдечки, перед вами. Бачили б ви, мамо, професора в цю хвилину.

— Зрікаюся, — кричить, — усіх своїх ступенів, коли мене так легко з пантелику збили!

— Та при чому тут ви, — заспокоювали ми його. — Це просто дехто так навчився клуби будувати, що незброяним оком не відрізниш, де що.

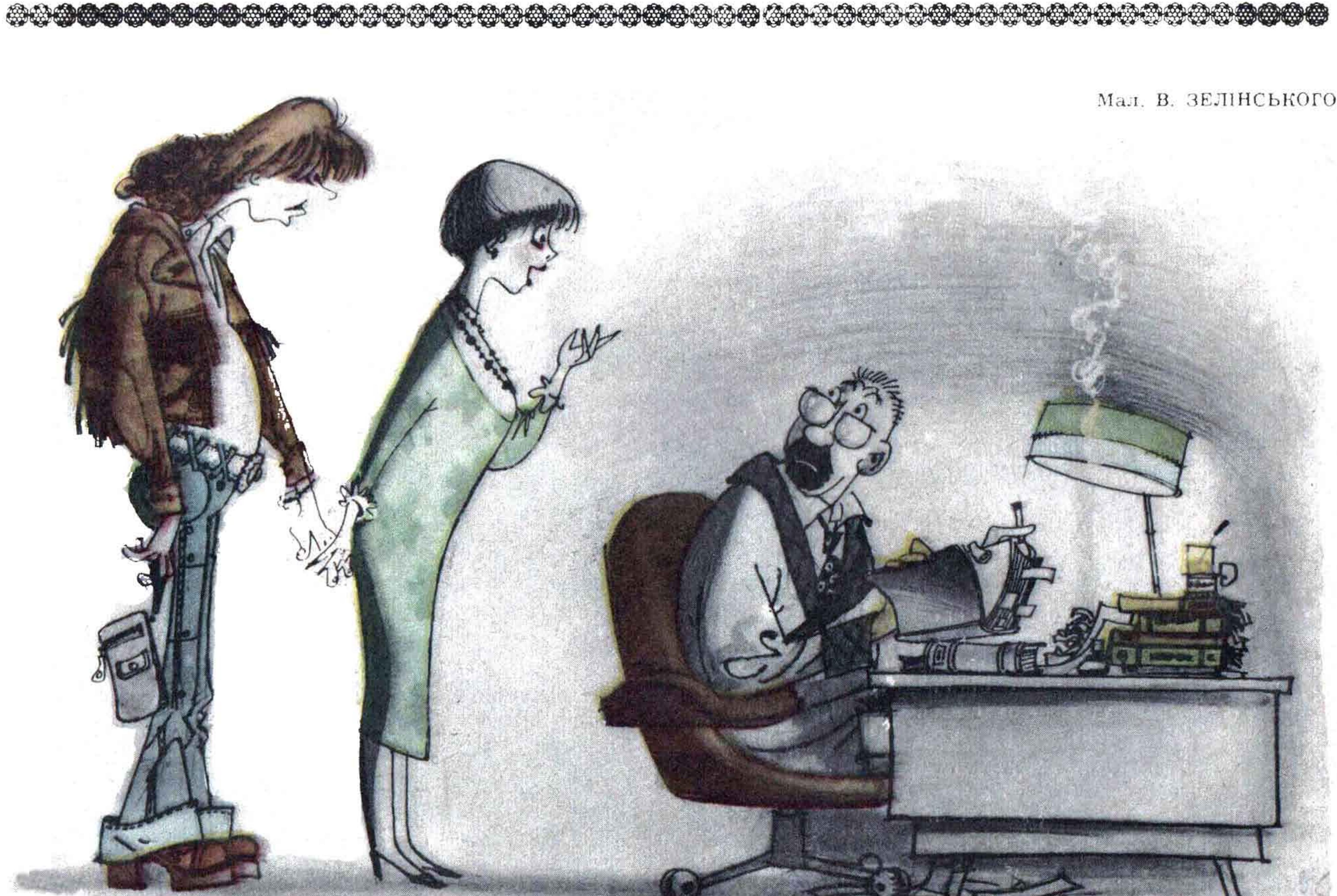
Словом, ждіть мене, мамо, додому.

Ваш син Микола».

На Миколині листи натрапив і з його дозволу їх до друку підготував

В. БОНДАРЕНКО.

Ворошиловградська область.

— Татусю, візьми Едика на роботу у свій науково-дослідний інститут. Він кандидат... у мої женихи.

ГУМОРЕСКА

Веніамін Васильович Перегудов чекав свого зоряного часу активно і цілеспрямовано. За п'ятнадцять років він жодного разу не спізнився на роботу, жодного разу не пішов завчасно і жодного разу не одружувався. Не ходив у гості, не палив і не вживав спиртного.

Коли його досконалість досягла апогею, він сказав собі:

— Все. Ось тепер має пробити моя зоряна година.

І справді. Пробила. Його викликав директор установи і сказав:

— Шановний Веніамін Васильович! Ви досягли на сьогоднішній день такої досконалості, що тримати вас на посаді старшого інженера просто... е-е... аморально і не по-хазяйському. Тим паче, що ви опанували п'ять іноземних мов...

— Шість, — скромно уточнив Перегудов.

— Тим більше... А призначити вас начальником відділу я не можу через брак вакансій, ви ж знаєте...

— Знаю, — підтвердив Перегудов.

— От-от! А на своє місце теж, даруйте, не можу, не маю права. Де мені подітися? Ніде.

— Ніде, — зітхнув Перегудов.

— Залишається єдине: в главк. Я вже, до речі, розмовляв з начальником. Для вас там дещо підібрали — за здібностями. Так би мовити, по Савці й світка, ха-ха! Великому кораблеві — велике й плавання! Завтра, рівно о дванадцятій, ви маєте бути у приймальні товариша Огуренка. Форма одягу — парадна.

— Вас зрозумів! — доповів Перегудов і пригладив чуба.

— До речі, щодо голови, — стурбовано мовив директор, — це не відповідає...

— Себто як? — оставів Перегудов і помацав свою голову.

— Зачіска, — уточнив директор. — Хіні якесь, розумієте...

Підкоротіть. Не пускайте біографії.

— Ну, це я миттю! — зрадів Перегудов. — Це я зроблю!

За годину він вийшов із перукарні коротко підстрижений, поголений, обприсканий одеколоном «У політ». Він повільно прямував додому, насолоджуючись погодою і райдужними мріями про недалеке майбутнє. «Тільки б не приїхали родичі! — обекла раптом неприємна думка. — Діти, валізи... Жах якийсь! Цими днями він одержав листа від тітки з Новосибірська — збривається навідатись проїздом на південь.

Прийшовши додому, він замкнувся на всі замки і ліг спати. Рано вранці задзвонив телефон. Перегудов прокинувся, скочив, завмер біля телефону. «Тітка приїхала! На вокзалі сидить... А може, хтось у справі?» Він обережно зняв трубку.

— Це квартира Перегудова? — ввічливо запитав жіночий голос. Він уже хотів сказати «так», але голос, схоже, був тітчин.

— Ні, ви помилились, це лазня! — солідно відповів він.

За хвилину дзвінок повторився. Перегудов насварився на телефон пальцем і скочив міну. «Нічого тут ошиватися — нехай одразу на південь іде». Та коли телефон задзвонив утретє, Перегудов не витримав, зняв трубку і, не чекаючи тітчиного голосу, солідно сказав чистісінькою англійською мовою:

— Ноу, зіс іс зе Катамаран ембесі! — що означало: «Ні, це Катамаранське посольство!»

Дзвінків більше не було. Перегудов випив чашку кави, почитав газету і пішов. Він виїхав погуляти до дванадцятій, щоб точно у призначений час бути у начальника главку.

Долой п'янici! —
заяви громко! —
От п'янici толькo
хулиганство и поломка.

Від. Медведев

Рівно о дванадцятій він увійшов до приймальні. За столом сиділа літня секретарка і читала журнал.

— Мое прізвище Перегудов... — почав був він, але секретарка перервала його:

— Перегудов?! За дорученням Василя Васильовича я вранці вам дзвонила, щоб попередити: начальник главку вирішив прийняти вас не о дванадцятій, а о дев'ятій. Та ви не захотіли зі мною розмовляти! То казали, що я потрапила до лазні, то до якогось посольства... А я перевіряла — номер телефону у вас не змінився. І доповіла Василеві Васильовичу. А він, не дочекавшись вас, прийняв на вільну посаду іншого товариша.

Тримаючись рукою за стіну, Перегудов вийшов із приймальні. Він повільно йшов вулицею, проклинаючи тітку з Новосибірська і свої дурні вітівки. Зоряний час минув...

Ігор ЯРОСЛАВЦЕВ.

До магазину № 49 села Запсілля Кременчуцького району на Полтавщині надійшла посилка з хустками. Ті хустки адресувалися тваринникам колгоспу «Україна». Але до колгоспу вони дійшли не одразу, бо дуже сподобалися працівникам районного споживчого товариства та Дмитрівського роздрібно-торговельного підприємства. Так, ревізор районного споживчого товариства Тищенко М. С. купив собі аж 6 хусток. По 2—4 хустки закупили три завідувачі магазинами с. Запсілля і т. д.

Скарга про це надійшла Перцеві.

Як повідомив редакції голова Кременчуцького районного комітету народного контролю Прохватило М. Д., факти підтвердилися. За порушення правил радянської торгівлі директорові Дмитрівського роздрібно-торговельного підприємства Копичко Т. О. оголошено суверу доказу. Ревізора районного споживчого товариства Тищенко М. С. з посади увільнено. Стягнення накладені також на заступника голови правління районного споживчого товариства Фрідмана О. М. і на старшого ревізора Лень О. І.

Заступник начальника пересувної механізованої колони «Укрміжколгоспбуду» Острівський Р. Ш., начальник автогосподарства Корнієнко Г. Г. і механік цієї колони Семеген М. М. допускали порушення по службі. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Як повідомив заступник начальника транспортного управління «Укрміжколгоспбуду» Б. І. Ушаков, факти підтвердилися. За допущені порушення Острівського Р. Ш., Корнієнка Г. Г. і Семегена М. М. з посад, які вони займали, увільнено. На головного механіка ПМК Терещенка В. М. накладено адміністративне стягнення.

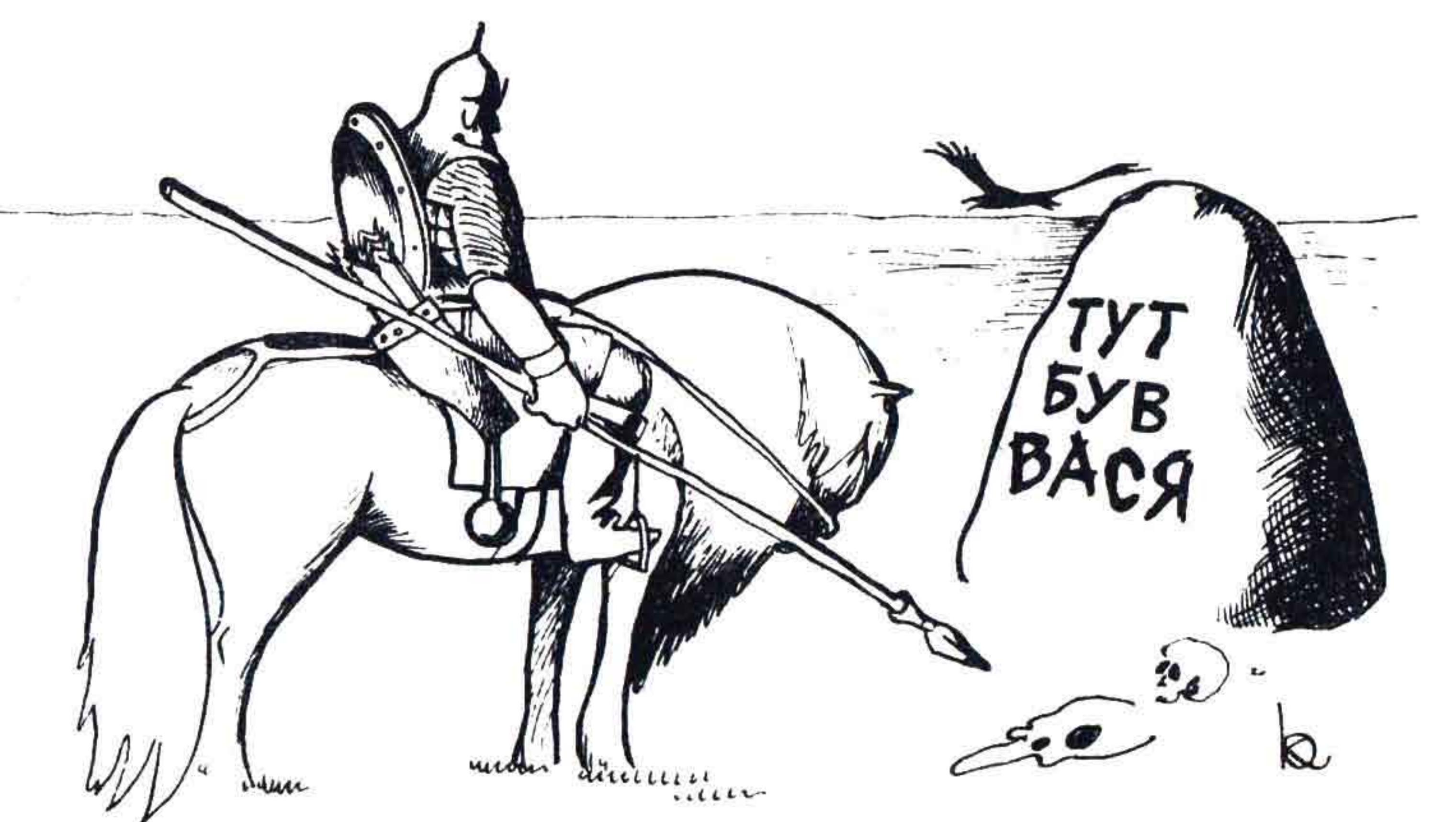
Дали
перцю!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

ПРОЗА З ВОЗА

- Добре смеється той, у кого здорові зуби.
- Дуже часто стисливість — сестра не таланту, а ліноців.
- Ковати образи без шкоди для здоров'я не вміють навіть шабле-ковачі...
- За тромба конячними зірочками судив про будову Всесвіту.

Юрій МЕЗЕНКО.

...І НІЧОГО ПОДІБНОГО!

Новини з питань тяганини

- Народженому плаузувати не допоможе і «Аерофлот».
- Легше за все приручаються тягансії коні.
- І в лежачих каменів буває підмочена репутація.
- Фабула кримінального романа: «Добра слава лежить, а погана біжить...».

Юрій МЕЗЕНКО.

Виставка ширпотребу

СЬОГОДНІ НА НАШІЙ ВИСТАВЦІ ЕКСПОНОЮТЬСЯ ВИРОБИ КІРОВОГРАДСЬКОГО МЕБЛЕВОГО ОБЄДНАННЯ, ДНІПРОПЕТРОВСЬКОГО ЗАВОДУ «МЕТАЛОШТАМП», МИКОЛАЇВСЬКОГО ВЗУТТЕВОГО ФАБРИКИ, МОГІЛІВ-ПОДІЛЬСЬКОГО ПИВЗАВОДУ, ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО МІСЬКХАРЧОТОРГУ ТА ІНШИХ ПІДПРИЄМСТВ.

ЦІНАВА АРИФМЕТИКА
ЗАДАЧА З ОДНИМ НЕВІДОМIM

Коростенський цех № 15 житомирського виробничого об'єднання «Житомирдзерев» випустив 80 наборів кухонних меблів. Відомо, що перед тим, як відправитися на зустріч із споживачем, меблі мали більш-менш пристойний вигляд. Коли ж залишцею вони прибули на місце призначення, на них страшно було дивитися. Всі вони були в темних плямах, брудних патіоках. Усі 80 наборів негайно забрачувала інспекція по якості. Відома причиня загадкового перетворення кухонних наборів: працівники цеху завантажили їх у вагон з-під мінеральних добрів. Одне невідомо в задачі — хто ж відповідатиме за цей дивовижний недогляд?

ЗАДАЧА З БАГАТЬМА НЕВІДОМIMI

Коли на харківській базі господарчих товарів одержали партію віделок дніпропетровського заводу «Металоштамп», ту просто вразилися. Віделки з неіржавіючої сталі мали такі гостри бранці, що могли прорізати до кінця. Ніжі віделок були зі знайденою довжиною, ніжівкою чи зі склеритом. Їх навіть відшліфувати забули. Занайчі, викинули інспекцію по якості, і партія віделок на 14 тисяч карбованців була забракована.

Питаеться чи може отйті штраф, що його заплатило підприємство, компенсувати колосальні збитки? І чому бракороби, винні у випуску отіх страхітливих віделок, відбулися легким переляком, а штрафні санкції їхніх начальників не торкнулися?

КРАМНИЦЯ РІДКІСНИХ ТОВАРІВ

Репортаж

До нашої крамниці прибули контейнери з Кіровоградщини. Продукція п'ятого підприємства області поповнила незвичайний асортимент нашого борщового заводу. Особливу увагу привертають 32 кілограмові віробництв. Кіровоградського меблевого об'єднання. Те, що вони брудні, потерті, в дірках, зірвані, не оригінальні. Головне, що іхні ніжки хитаються, бо кріплення з кісами відрізняються, і вони розвалиються.

Металеві карнизи кіровоградського заводу «Червоний Жовтень» просто не відшліфовані. Якщо до того ж додати, що їх прикрашають облою металу, рубчиками й подряпинами, стає зрозумілим, чому вони потрапили до незвичайного асортименту.

Банки фарбою кіровоградського заводу «Хімпобут» відрізняються тим, що вони вкри-

ті суцільною іржевою. Дві з половиною тисячі таких банок прикрасяють полиці крамниці рідкісних товарів.

А от 222 сковорижмалки кіровоградського дослідно-експериментального заводу «Більшовик» зовні виглядають досить пристойно. І можна було б вважати, що сюди їх завезли помилково, якби не одна деталька — у сковорижмалки зайде маховик.

Продуктовий відділ крамниці теж половина новинкою. Вермішель виробництва Олександрійського міськхарчотортура в кількості 4 тисячі 649 кілограмів подібна так, що неизбрієні оком її можна прийняти за борошно...

Чимало веселих хвилин чекає відвідувача у нашій крамниці.

фу за поставку недоброкісних рукавичок! — вів далі раціоналізатор.

— І це знаю, — сказав директор.

— Скаржаться на якість наших виробів споживачі з Києва, Тблісі, Москви, Липецька, Кемерова, Львова, Донецька, Воронівграда, Кокчетава та інших міст.

— І що з цього? — спітав директор.

— А те, — резюмував раціоналізатор, — що, незважаючи на велику кількість працівників ВТК на чолі з начальником т. Ніколенком, процент браку росте. Отже, краще зекономити на їх зарплаті і цим хоч частково компенсуємо збитки і штрафи.

Директор якусь хвилину задумливо барабанив пальцями по столу і раптом вигукнув:

— А що, це аргумент. Навіщо потрібен ВТК, коли брак все одно суне суне і суне?

— Я вам скажу, — радіо заговорив раціоналізатор, — можна пти й далі...

— Далі не треба, — поспішно зупинив його директор. — А то знаєте, до чого можемо дійти...

І він багатозначно поступав рукою по своєму кріслу.

А. БІКОВ,
начальник відділу нагляду
Держарбітражу УРСР.

— Знаю, ну і що? — закліпав очима директор.

— До кабінету директора Харківського виробничого шкіргалантерейного об'єднання К. Г. Васильченка зашов місцевий раціоналізатор.

— Підприємство матиме велику економію, — почав він і затнувся.

— Економію? Не смішуй мене, — заперечив директор. — Вже давно ніякими економіями і не пахне.

— А тепер запахне, — сказав раціоналізатор, — якщо звільнити всіх бракувальників із контрольних майстрів і використати їх безпосередньо на виробництві.

— Де ви бачили підприємство без ВТК? — здивувався директор.

— На інших, може, й дійсно такий відділ потребний, а на нашому — ні, — сказав раціоналізатор.

— Це чому ж? — ще більше здивувався директор.

— Управління Держстандарту по Харківській області виявило, що тільки за 8 місяців минулого року ми відвантажили споживачам 38.172 пари рукавичок з порушенням вимог стандарту на суму сто шістдесятів тисяч карбованців, за що Держстандарт стягнув з об'єднання тринадцять з половиною тисяч карбованців, — уроочисто почав раціоналізатор.

— А яку свиню підклав нам Харківський арбітраж? Тільки у жовтні він стягнув з нас двадцять чотири тисячі карбованців штрафу.

Загартовуйтесь, будьте маско!

Незважаючи на численні заклики лікарів загартовуватися, є ще окремі несвідомі люди, для яких головне у житті — затишок, спокій і тепло. Для таких несвідомих на Кривоозерському комбінаті побутового обслуговування (Миколаївська область) придумали чудовий спосіб загартовуватися. Тут випустили партію ватяних ковд, які, хоч і мають зовні непривабливий вигляд, зате служать благородній справі.

Настил вати в них дуже нерівномірний: половина ковди, де збілася вся вата, дуже тепла, а половина, де вата зовсім немає, — не гріє. Укріється такою ковдою чоловік і всю ніч загартовується. То ноги мерзнут, то руки. Крутить він ту ковду і навіть не підозрює, що на руках медичні засоби загартування називається — контрастність температур. Правда, інспекція по якості дала цим ковдрам більш прозаїчне визначення — брак.

НА ВСІ СМАКИ

Важко догодити споживачеві. Один полюбляє взуття на високі платформі, інший — на низькій підошві. Є такі, що вимагають туфлі тільки з широким рантом, а трапляються вередуни, котрим із рантом і не показујть.

На Миколаївській взуттєвій фабриці вирішили випускати туфлі на всі смаки. Бере споживач пару взуття і радіє:

ліва туфля з високим підбором, права — з низьким. На одній ранті зовсім не видно, на другій — рант на півтуфлі. Виставком одержав 540 таких пар.

місяці. І дійшли ось якого висновку (цитуємо з відповіді № 4—166 від 30 червня 1977 р., підписаною начальником управління І. І. Кельманом):

«При проверці установлено, что 15 января 1977 года автобус «Икарус» по маршруту Львов—Гайсин в 23 ч. 50 мин. не отправлялся, а отправлялся с АС — Львовской ЖД Вокзал—главный по расписанию в 21 ч. 35 мин., автобус «Икарус» № 12—42 ВЕК Львовского автопредприятия 13122 водителя Грабовский и Полов. В это время на автостанции работали дежурный по АС тов. СТАРКО Ю. Г. диспетчер по отправке — СЛЕПЦОВ В. Г. в настоящее время в отпуску и посадочный диспетчер АСЛАНЯН М. Д.

На рейс Львов—Гайсин було продано 11 билетов по кассовому ведомству № 626451—9 билетов, № 762610, 1 — билет, № 764198—1 билет».

Уявляєте, яка прискіпливість була перевірка? І в результаті, як уже вам відомо, чинного подобного не підтвердилося...

Та й не могло підтвердитися. Бо гр. Максимлюк нічого подібного й

не писав! І, одержавши цю відповідь (правда, аж через три місяці після того, як вона була написана, а в загальному підрахунку — через півроку після відправки свого листа), гр. Максимлюк тільки руками розівів. А ще ширше розівів він руками, як дочитав цю відповідь до кінця. Річ у тому, що на початку там чорним по білому надруковано: «Председатель сельсовета с. Опаки Дрогобицького р-на тов. МАКСИМЮК», а в кінці її, перед самим підписом І. І. Кельмана, значиться: «Гр. МАКСИМЮКУ»

не дієм, потому що вого письме не піддресою».

Очевидно, поки начальник управління додав свою відповідь до кінця, він абсолютно забув про те, що писав на початку. Та вони й не дивно: хіба мало у І. І. Кельмана клопотів? Він міг писати про одне, а думати про щось зовсім інше. Наприклад, про те, як викоренити формальний, бюрократичний підхід до листів трудящих, який ще подекуди часом спостерігається в окремих працівників управління.

Вас. ШУКАЙЛО.

ОЙОЙОКА

У старому паркані — діра. Юрко й Сашко впадлися ходити через неї до дідуся й бабусі в гості. Ніяка сила не може привчити їх ходити через хвіртку. Один лізе, другий підпихає. Гульк — і на подвір'ї.

— А ми вже тут!

Думав-думав дідусь, що його робити: забив діру. А ім що — відбили.

Почала думати бабуся. Напекла пиріжків, поставила на столі, а потім подалася на двір, попохдила коло клятої діри, чекає.

Зачули онуки, що пиріжками пахне, і до діри. Сашко шустъ, та як заверещить: «Ойо-йой!» Юрко його підпихає, а той назад. Висмикнувся, почевонів. Хукає на руки, на коліна. Тоді Юрко собі під паркан, і теж у крик: «Ой! Ойо-йой!»

А бабуся сміється:

— І що воно там за ойоїйока якась узялася? — каже. — Я ж зовсім не ойоїйокою, а кропивою ту місцинку притрусила, щоб ви не колінькували й не повзали животами.

Борис ХАРЧУК.

ТОЧНА АДРЕСА

Заблудилася в парку Катя. Схлипует тоненько, бо адреси ще не знає, ще вона маленька.

— Де живеш? В якім районі? — Хтось питав в Каті.
— Не в районі, що ви, дядю?!
А в бабусі в хаті.

Микола ДМИТРІЄВ.

НЕ НАМАЛЮЄШ...

Іринка намалювала будинок, біля нього сад, в саду квіти. Батько подивився і каже:

— Іринко, а чому ти небо не намалювала?
— Так воно ж далеко.

ДЛЯ ЧОГО ІМЕНИНИ

Вранці Віта підійшла до батька:

— Тату, сьогодні нічіїх іменин немає?
— А що?
— Торта хочеться...

Павло ЛАВРИК.

ДЕ ЖИВЕ БАБЦЯ

Тато каже малому Славкові:
— Якщо ти не будеш слухатися, то я тебе відвезу аж на місяць до бабці.

— А що, бабця хіба на Місяці живе? — з страхом запитує Славко.

Я. ФАРИНА.

«ОБЖИНКИ»

Я узяв зернинку маленьку, Посадив за домом близенько; Поливав із глека охоче, Промовляв: — Зрости колосочком, Золотим, струнким, ще й вусатим.

Я зберу під осінь зернята, Змолочу, спечу з них хлібну. Зaproшу сестричку Ярину. А іще — матусю і тата — Будемо обжинки справляти!..

Вже росток з землі виглядає, Та куди це він повертає? Стелецься стебельце пухнате, Викидає листя лапате; Цвіт під ним яскраво жовтіє. Потім щось зелене товстіє... І, нарешті, ліг на бочок Коло ніг моїх огірок!

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«Подивись, дорогий Перче, на це фото. Воно зафіксувало стан покрівлі, під якою нам довелося перезимувати. Фактично стеля всіх квартир останнього поверху являє собою суцільне решето...»

(З листа до редакції.)

Молодий і гарний начальник житлово-комунального управління Головрічфлоту України Володимир Савич Фурс, наскільки я його знаю, завжди був зразком витримки та оптимізму. Однак під час останньої нашої зустрічі він не те що вразив, а навіть налякав мене. Володимир Савич приїхав до редакції з документами, котрі стосувалися вищезгаданої покрівлі, і коли розкладав їх на столі, мені аж моторошно стало: блідий, руки тримтять, очі почервонілі, а голос такий, який буває у сильних духом мужчин безпосередньо перед тим, як вони, зневіривши, приміром, у найближчому другові, мають зронити скупу чоловічу слізозу.

— Ось, — сказав він, поклавши останнього папірця з круглою печаткою, — ось свідчення моєї цілковитої поразки. І ніякого виходу з становища я, на жаль, уже не бачу...

ОБМАН «В ОСОБІ...»

Становище й справді, як я тут же переконався, було важке. І в самого Володимира Савича, і в його колег з житлово-комунального управління, і — найголовніше — в мешканців будинків №№ 82 та 84 по вулиці Набережно-Корчуватській у Києві.

Цим двом будинкам Головрічфлоту дуже не пощастило. Вони зводилися в той час, коли архітектори та будівельники невідомо чому вважали, що найліпшим для наших широт є плаский, мов стіл, дах, на якому влітку зручно загорятися, а взимку — кататися на ковзанах. Уже невдовзі мешканці таких будинків ридма ридали, а їхні творці вражено лупали очима та шкrebli потилиці: усі горішні квартири, як виявилось, постійно заливалися після дощів та снігопадів, і новосельці почували себе у своїх домівках, наче в акваріумах. Отож, природно, виникла потреба замінити пласкі дахи звичайними шатровими покрівлями.

Комунальні Головрічфлоту довго шукали підрядчика, який провів би цю операцію в іхніх будинках, і, нарешті, знайшли. Ним виявився трест «Ківжитлорембудмонтаж» міськжитлоуправління. І в 1976 році було складено договір, за яким «генеральний підрядчик в особі керуючого трестом тов. Кулаковського Володимира Антоновича зобов'язався обладнати шатрові покрівлі в будинках № 82 і 84 по вул. Набережно-Корчуватській і закінчити роботи в IV кварталі».

Єдине, що трест успішно зробив того року, — виїгнавши обманним шляхом у Головрічфлоту — мовби в порядку компенсації за матеріали, котрі підуть на покрівлю, — кілька тонн сталі, труб

та інших дефіцитних речей. Відтак на початку 1977 року договір було складено знову. Тепер уже трест зобов'язався приступити до роботи в першому й пошабашити не пізніше другого кварталу. Та минув майже рік, до краю насичений для керівників житлово-комунального управління складанням чолобитних на трестову адресу, доки Володимир Антонович Кулаковський зміlostився й дав вказівку розпочати заміну покрівель. Лише, зауважте, розпочати.

У стадії початку й застала будівельників зима. На той час покрівля будинку № 82 була ними настільки пошкоджена, що, як справедливо писуть «Перцеві» люди, остаточно перетворилася на решето. Це й спонукало мешканців до нових скарг на своє житлово-комунальне управління, а В. С. Фурса — до слізних звертань у різні інстанції з благанням хоч якось вплинути на В. А. Кулаковського. Що ж стосується останнього, то, ображений до глибини душі випадами проти нього керівників управління, він під час останньої аудієнції вилаяв їх і виставив за двері, заявивши на прощання, що йому чхати і на договір, і на них. (До речі, те ж саме керуючий трестом чітко повторив і мені, коли я звернувся до нього за роз'ясненнями.)

Ось так і потрапив Володимир Савич Фурс у безвихід. І як не дивно, але свавіля та обман «в особі керуючого В. А. Кулаковського» чомусь і досі не хвилюють ні керівників міськжитлоуправління, ні виконкомом Київської міської Ради.

Мимоволі заплачеш...

В. ЧЕПІГА.

Мал. М. КАПУСТИ

Без слів.

ЛІТЕРАТУРНІ ЗАРОДКИ

ВІДКРИТТЯ ІСТИН

Є істині світи далекі,
Віками до них іти,
Але й на землі нелегко
Істину мрій знайти.
А може, вона десь поряд
Чи сіла вербі на верх...

(Іван ГОНТАР, журнал «Ранок», № 2, 1977 р.)

Життя в бажаннях, як в імлі,
Попробуй з ним на «ти»,
Тепер нелегко на землі
Вже істину знайти.
Та все ж відірию я тобі
Одну велику суть:
Не тільки груші, на вербі
Ще й... істини ростуть!

Микола СУПИНКА.
м. Тернопіль.

НЕ ПРОХОДЬТЕ БАЙДУЖИМИ!

Заклинаю — позбудьтесь звabi
Фарбувати стовпи і тини!
Ганна ЧУБАЧ.
Із збірки «Журавка».

Не проходьте байдужими, люди!
Мое серце тривожне, не спi!
На землi, де не глянеш, повсюди
Ще фарбують в яскраве стовпи.
А чи є що жахливiше в свiтi,
Що пройшло б отак до кiсток;
Як мальованiй стовp! Зрозумiйте —
Гiрше це, як нетесаний стовp.
I так само в бiлiлi воротa,
I, тим бiльше, в олif i тинi —
Теж така, я б сказала, мерзota,
Що нi в тинi, нi в воротa вонi!
Тож давайте, як я, пильнувати,
Проти фарbi зiмкнувшись в рядi,
Тож давайте гуртом рятувати,
Бiлiй свiт вiд страшної бidi!

Анатолiй БОРТНЯК.

— Останнiй поверх будували авральним порядком...

У конгресі Сполучених Штатів — і в його палаті представників, і в сенаті — існують численні комісії. Іменуються вони всіляко. Одні — зовсім просто і зрозуміло, як, скажімо, сенатська комісія в закордонних справах або комісія палати представників у справах сільського господарства. Інші — так, що й не зразу второпалеш, про що, власне, мова. А кілька років тому в палаті представників з'явилася нова комісія вже із зовсім хитромудрою

мільйонами доларів. Але ж охрещувати все своїми іменами не з руки було. От і вигадав якийсь майстер казуїстики ту хитромудру назву.

І цій, як і кожній комісії, був потрібен голова. Довго перебирали в Капітолії кандидатури — і той не підходить, і той не викликає довір'я. Аж згадали про депутата палати представників від штату Джорджія містера Джона Флінта. Сам тодішній міністр юстиції Сполучених Штатів

го, що брав хабарі від цукрових фабрикантів? Звісно ж, він, Джон Флінт!

А хто розкрив депутат-хабарника від штату Луїзіана Едвіна Едварса? Хто довів, що він брав «подарунки» від ділків із Південної Кореї за різні «послуги»? Знову-таки він, Джон Флінт!

Та як не старався ретельний голова, а хабарництво в Капітолії щось не дуже на спад ішло. Щоправда, ті, хто вірував у містера Флінта, не втрачали оптимізму: мовляв, заждіть ще трохи, і бравий голова комісії добереться до всіх хабарників. Він уже навчить кого слід, як треба «офіційно поводитися»!

Та злі люди не дали вчителю етики з Джорджії довести до переможного кінця доручену йому державну справу — підставили ногу містерові Флінту. І зробили це в найпростіший спосіб. Розкрив було він одного депутата-хабарника, а той суворому голові — пропозицію: бери собі половину того хабара й мовчи... Ви, очевидно, гадаєте, що кришталево чистий містер Флінт обурився і закликав спокусника до порядку? Ой, ні! А спокусник виявився не тільки добрим знавцем психології своїх колег, а й людиною кмітливою: взяв та й записав на магнітофон усю ту розмову...

У Капітолії — скандал! Приставлений до державної справи боротьби з хабарництвом сам виявився хабарником. Найдосвідченіші юристи ледве ту справу якось пригасили.

А комісія залишилася без голови, бо містер Флінт чесно подав у відставку: мовляв, щось із здоров'ям не все гаразд.

Хто ж тепер навчатиме панів конгресменів «правил і етики офіційного поводження»?

Я. ВАЛАХ.

Джон Флінт — учитель етики

назвою — комісія з питань правил та етики офіційного поводження.

Надибуочи в газетах цю назву, американці кмітували, що ж то за «правила та етика» і про яке «офіційне поводження» йдеться. Та де вже їм було так одразу й зметикувати, що з'явилася та нова комісія, як кажуть, не від хорошого життя і що насправді йдеться про комісію, яка має боротися з хабарництвом серед поважних американських парламентаріїв. Бо ж деякі ті «обранці народу» так розперезалися, що загрібають хабарі вже не тисячами, а

Д. Мітчел заприягався, що Флінт — воїстину кришталево чиста людина, такий він чесний і порядний, що кращого й шукати годі.

І став Джон Флінт головою нової комісії.

І таку він діяльність розгорнув, що аж завиривало все навколо. Так заходився конгресменів «правил та етики» й того «офіційного поводження» вчити, що дехто з них і сну позбувся.

Хто вивів на чисту воду депутата від штату Техас Уельяма Поуджа, отого само-

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЩО ІМ ОЧІ ТІШИТЬ?

У західнонімецькому місті Бургдорфі на паркані навколо одного будівельного майданчика з'явилися намальовані метрові фашистські свастики. Кілька тижнів вони мозолили всім очі. Тільки міські радники нічого не помічали. Вони прокинулися від сну лише після того, як члени місцевої профспілки наклеїли поверх свастик свої профспілкові плакати. Отоді міське управління одразу прозріло, наказало здерти плакати й оштрафувало профспілку на 50 марок. Так було відновлено жаданий порядок: фашистську мазанину знову стало видно, а профспілка покарана. Міські радники за спокоїлися.

ДЕЩО ПРО ПЕРШІСТЬ

У Пенсільванії на шахті «Бела» шахтарка Кері під час роботи під землею розродилася. Пологи почалися так несподівано, що Кері не встигла піднятися на поверхню землі. Натомість до неї спустилися працівники гірничорятувальної служби з медперсоналом. І виявили поруч із жінкою трійню — двох хлопчиків і дівчинку.

Газета «Пенсільванія Ньюс», повідомляючи про цей факт, з гордістю підкresлила, що Сполучені Штати — перша в світі країна, де діти з'явилися на світ не на землі, а під землею. Мабуть, тільки типова американська скромність не дозволила редакції похвалитися тим, що Сполучені Штати — перша в світі високорозвинена, цивілізована країна, де жінка на останньому місяці вагітності мусить працювати та ще й у шахті.

ПРОБЛЕМУ РОЗВ'ЯЗАНО

Таке сенсаційне радісне повідомлення надійшло з ФРН.

Нешодавно там було більше мільйона безробітних, а тепер — послухайте.

Так званий Центр роботодавців (тобто підприємців) опублікував звіт, із якого можна було вичитати таку ура-звістку: «Наприкінці літа з одного мільйона безробітних більше половини пішли у відпустку. (Це означає, що в цей період вони не повинні були з'явитися у бюро праці, щоб, простоявши кілька годин у черзі, проштемплювати свої картки. — Прим. ред.) 45.000 досягли пенсійного віку. 26.000 знайшли для

себе інші засоби існування. 57.000 виключені зі списків безробітних, бо не дуже бажали працювати. 3400 жінок очікували дітей, 67 добровільно розсталися з життям, 19 виявилися терористами і ховаються тепер від поліції, 96 потрапили у спеціальні заклади, де лікують алкоголіків, 1672 стали кримінальними злочинцями і 121 вступив до лав комуністичної партії, отже, тепер їх слід вважати не стільки безробітними, скільки особами, що підлягають закону про заборону на професії...».

Скільки ж усе-таки безробітних залишилося в ФРН після цього жонглювання цифрами?

Рівно стільки, скільки й було — один мільйон!

ТИЖДЕНЬ ТЕРПІННЯ

ГУМОРЕСКА

— Знаю, що тещу поважати треба. Чув. Була про це розмова по телевізору. Мовляв, це при царизмі такі нехороші тещі мали місце в житті, а в наш час з такими негативними явищами покінчено раз і назавжди. Тому, хочеш не хочеш — поважай. А якщо вона занадто освічена і руки перед ідою мити примушує, як у дитячому садочку? Та якщо дочку свою, дружину мою законну, проти мене, чоловіка, настроює? І до того ж ехидна? Тоді як? Все одно шанувати?

Я після весілля цілий тиждень тещине тиранство терпів. Навіть намагався її приємне зробити. У рамках можливого, звичайно. Не втикає у квіткові горшки недопалків, якщо поруч попільничка знаходилась. Не лягав на диван у черевиках, якщо вони були брудні. Руки мив, як сідав за стіл. Не рахуючи того, що вранці щодня умивався. Це ж яку шкіру потрібно на руках мати, щоб таке витримала. Без звички ж. Правда, «спасиб — будь ласка» не встиг навчитися говорити. Так я ж не продавщиця із зразково-показового магазину під час декади «Будьте взаємно ввічливі». І до того ж, нецензурних висловів у присутності тещі майже не вживав. Більше того, навіть почав їх потроху забувати.

Чи оцінила це теща? Ой, якби ж то! Доки під її сопілку танцюєш — хороший, а як тільки самостійність проявивш — все! Починаються приниження, докори.

Десь, здається, на п'ятий день я додому пізнувато повернувся. Точніше, ранувато — тільки-но світати почало. Що ж до того, щоб горланити, або, як належить, вимагати похмелитись — я ні словом не зажнувся. Не кричав і не вимагав. Добре пам'ятаю. Правда, трюмо перекинув. Воно й розбилось. Що було, то було. Та ще акваріум перевернув, а кіт скористався нагодою і з'їв кілька різноварвих пуголовок. Це теж було.

Тільки все це абсолютна випадковість. А потім заснув у туалетній. Теж випадковість. Міг би і у ванній переспати. Там навіть зручніше —

місця більше. Тільки не міг я ванну знайти. Тому що двері не в той бік відкриваються. Ручку на дверях відірвав, а відчинити так і не зумів.

Вранці з цієї нагоди теща трагедію розіграла: голову кудлатим рушником перев'язала, нібито це не в мене, а в неї голова з похмілля тріщить. Сіла напроти і довго та нудно почала зітхати. А тоді не витримала, заговорила:

— Якщо вам, Петю, на ліжку спати не подобається, так ви наступного разу влаштовуйтесь у коридорі. Щоб нам вранці сусідів не турбувати — в іншю туалетну не ходити.

Словом, ехидница, а сама якісь таблетки під язык кидає. Для враження.

Зло мене взяло. Ох, ти, думаю, стара печериця! Тебе б, думаю, кікмору ехидну, в туалет на ночівлю улаштувати! Прикро мені, звичайно, стало. Та на перший раз стримався. В інтересах сім'ї.

А тут якраз п'ятниця підійшла, зарплату одержав. Ну, посиділи ми з хлопцями, згадали парубоцькі дні. Додому я в неділю увечері повернувся. Щоправда, без грошей, та зате ж тихо, мирно. Роздягнувся, спати нормально ліг. Тільки недокурок випадково на диван кинув. Не попав у вікно. Пожежників викликали. Але все обійшлося нормально. Я не постраждав. От дивана тільки врятувати не пощастило — згорів. Самі пружини залишилися та цвяшки. З великими круглими шляпками. Ще й кілим згорів. Але не увесь: більше половини залишилось.

Я, звичайно, розхвилювався. Легко сказати — в таку халепу вскочити! Так запросто й згоріти міг. Живцем!

Ти би, тещі, промовчали. Дати можливість мені отямитись. Тільки де там!

— Ви, — каже, — Петю, вибачайте, але більше так не може продовжуватися. Ви, — каже, — повинні подумати про свою поведінку.

І познайомила мене зі своєю програмою-мінімум. Усе згадала. І що у неї сон останнім часом пропав. І те, що вона мене утримує і годує. І про диван із килимом не забула.

Отут я вже не міг стриматися. Ох, ти, думаю, така-сяка. Зять дивом живий залишився, а ти за ганчір'ям зітхаш, відрижка дореволюційна! Треба майно страхувати від пожежі, тоді і спати будеш спокійно.

Загалом, шуганув я її загальнодоступним виразом і пішов порожняком із кооперативної тещиної квартири. Дружину з собою запрошував. Відмовилася. Мабуть, матеріальних і житлових труднощів злякалась. А може, матуся її порадила чоловіка в тяжку хвилину залишити. Від такої ехидної тещі чого завгодно можна чекати.

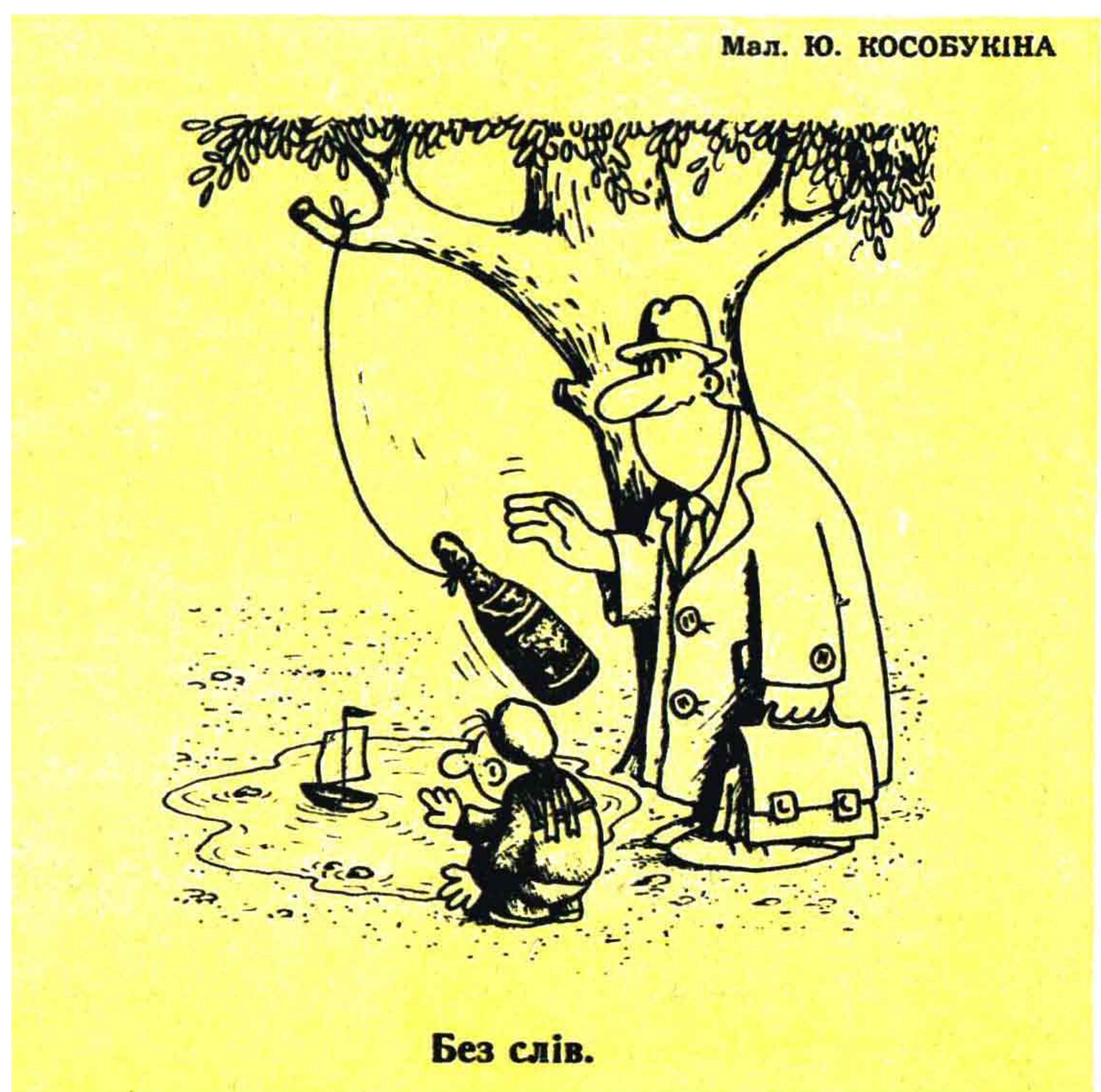
Олег ПАВЛОВ.
м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

— Ми вирішили, Іване Івановичу, у нас в конторі самодіяльний хор організувати...

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

РОГАЧ

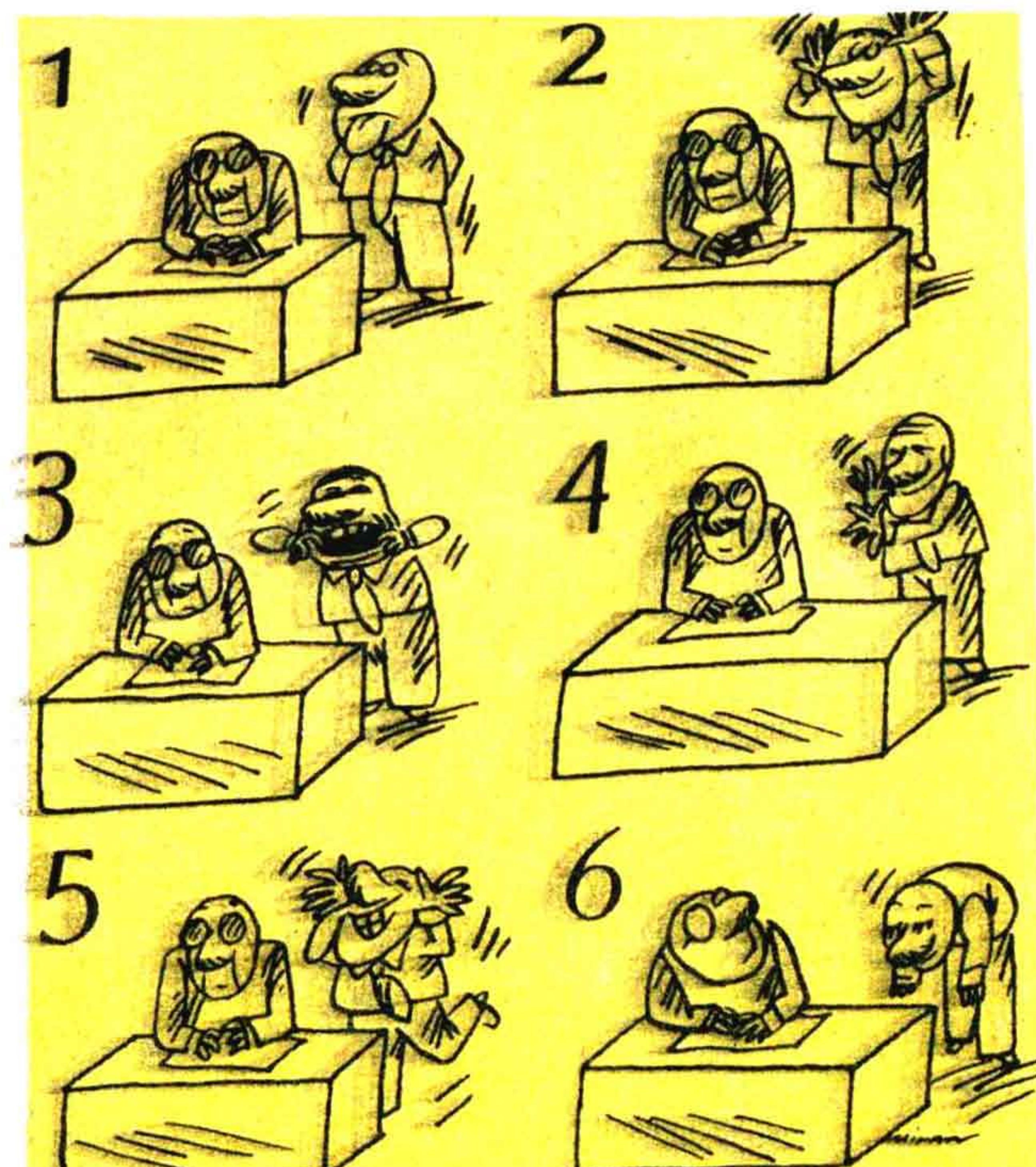

У квітні цього року виповнюється 30 років з дня виходу в світ першого номера словацького сатиричного журналу «Рогач».

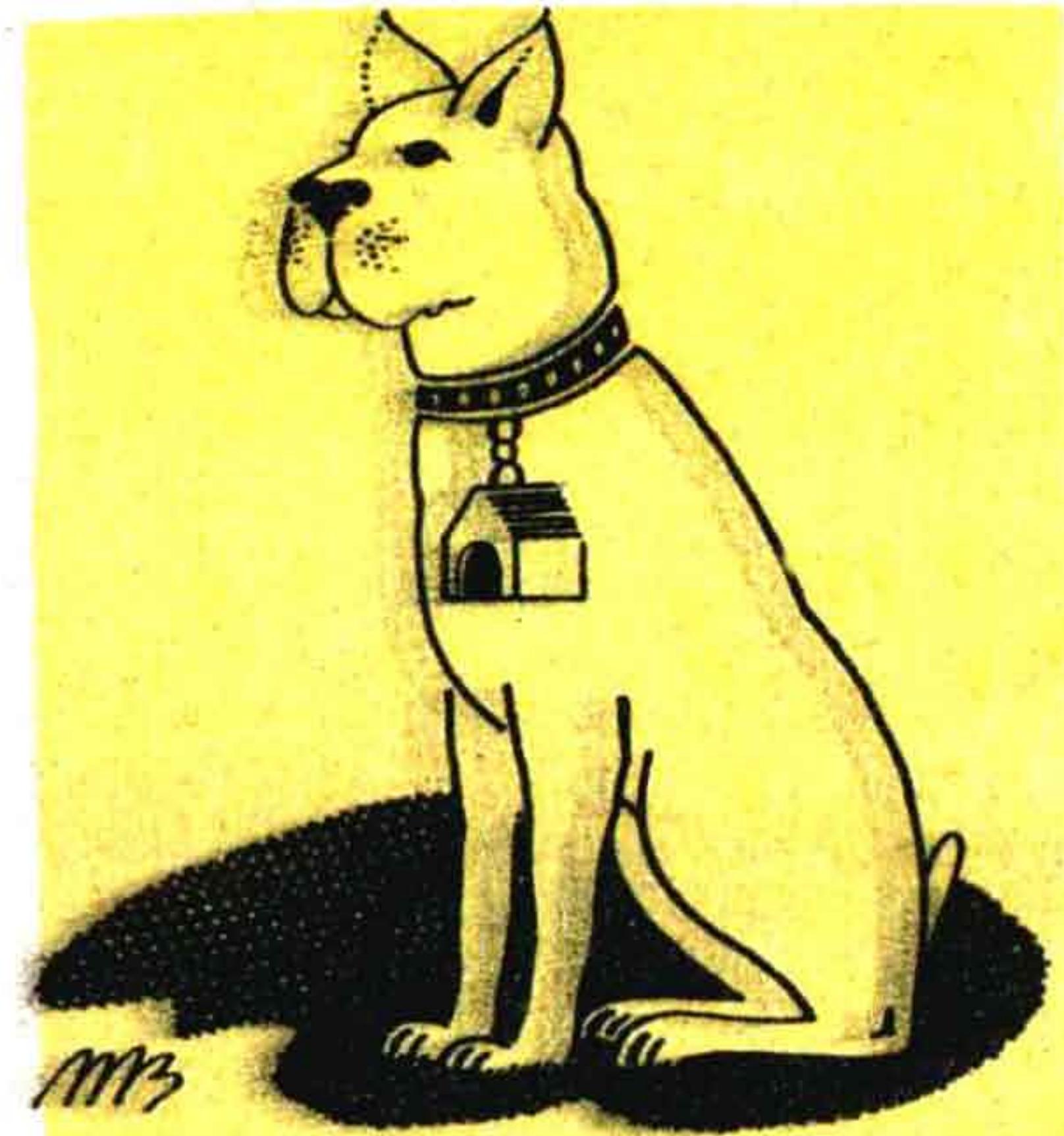
Сердечно вітаючи ювіляра, подаємо добірку малюнків із «Рогача».

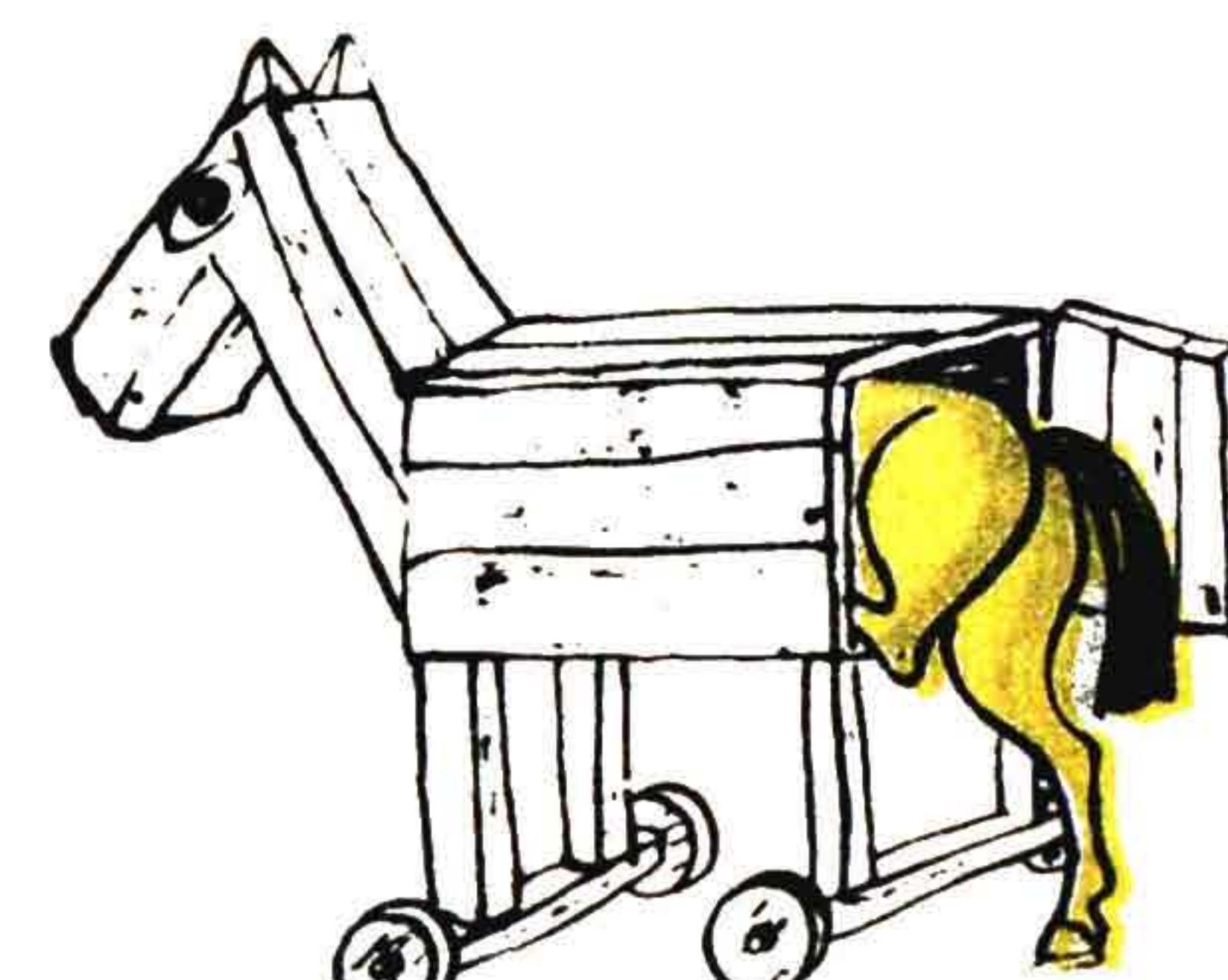
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Народні Усмішки

ОМОЛОДЖЕННЯ

Розмовляють дві літні жінки.

— З можним роком мені дають все менше і менше років, — каже одна.

— То це ти скоро дівкою станеш!

— відказує друга.

Надіслав М. МОГИЛЬНИЙ.

м. Київ.

НА ЕКЗАМЕНІ

Зустрілися двоє друзів. Один і запитує:

- А куди це ти поспішаєш?
- На екзамени.
- А з чого екзамени?
- А там снажуть.

Надіслав Г. ЗАГРИВА.

м. Кам'янка Черкаської області.

ЯКИЙ ПОРОХ СИЛЬНІШИЙ

Мисливець до мисливця:

— Ти яким порохом споряджаєш патрони на кабана?

— Димним.

— Він що, сильніший за бездимний?

— Ні. За димом, як ти знаєш, нічого не видно. А поки він розсіється, можна вилізти на дерево.

Надіслав Р. МОРОЗЮК.

м. Полтава.

СПОРТИВНЕ ДОВГОЛІТТЯ

Зустрілися два уболівальники київського «Динамо».

— Скажи, будь ласка, — запитує один, — як ти гадаєш, хто з футболістів київського «Динамо» найбільше протримається у футболі?

Той, недовго думаючи, відповів:

— Олег Блохін!

— А чому ти так думаєш?

— Тому, що, коли Олег грає, то його завжди оберігають чотири, а то й п'ять футболістів з команди противника.

Надіслав А. С. МАРУСЯЧ.

Селище Журавно Жидачівського району Львівської області.

ЗАГОРІВ

Зустрілися двоє знайомих.

Один питав:

— Де ти був, що так загорів?

— Ніде, — відповідає другий.

— Просто не міг знайти вранці мила.

Надіслав В. ВДОВИЧЕНКО.

м. Донецьк.

НЕ БІДА

Прийшов чоловік корову купувати і запитує в господарів:

— Чи багато молока дає ваша корова?

— Багато. Тільки під час доїння б'ється.

— Ну, то не біда. Доїтиме моя дружина.

Надіслав В. БОРНОВЕЦЬ.

м. Кіровське Донецької області.

СВОЄЧАСНІ СПОГАДИ

УСМІШКА

Вона спокійно назвала себе.

І раптом я немов ожив. Невже вона? Я придивився до неї. Так-так. Сумнівів бути не може. Але як вона змінилася! Змарніла, поблякла. Я подумки зазирнув у минуле десятиріччя, в чудовий сочинський санаторій.

— Наталю, — кажу, — невже ви мене не впізнаєте?

Вона підвела на мене здивовані очі.

— Вас... Я... я не пам'ятаю...

— А ви згадайте. Сочі. Море. Чудовий вечір. Молодіжний бал у літньому театрі...

— Ах, так! То це ви? Повірте, мені дуже присмачно... Так куди вам потрібен квиток?

— В Одесу, — винувато мовив я.

Позаду лунали нетерплячі вигуки.

— Чому ж ви одразу не сказали, що знаєте мене? — спітала касирка, приймаючи гроші.

— Я вас не впізнав спочатку. Ви так погарнішали...

— Доплатіть за купейність, — озвалася вона.

Я почував себе дуже незручно, що ось так раптово мала обірватися наша розмова, тому, бажаючи якось загладити вину, додав:

— А пам'ятаєте дорогу до Мацести, кипариси, пальми, чайки над морем, екскурсію в Гагру?

— Як? — здивувалася вона. — Невже вам потрібен ще один квиток?!

I. САПОЖНИКОВ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кажуть, що маслом наші не зіпсують. Неправда! Маслом можна зіпсувати не тільки нашу, а навіть півстолітній ювілей. Щоб ти в цьому перевонався, надсилаю фотокопію витвору київських кулінарів — подарунковий торт, яким я хотів зробити присміне близькій людині.

Заполучити мені його було ой як непросто. Замовлення на такі торти приймають у магазині № 101 по вулиці Заньковецької і в дуже обмежений кількості — п'ятдесят штук на день. Щоб потрапити в число щастливців, чергу треба займати на зорі. Я не пілнувався нічку недоспати, о п'ятій ранку був біля дверей магазину, але двадцять громадян суміли прокинутися ще раніше. Намутився в черзі добряче, та як уявив собі торт, на котро-му кремом буде викладено: «Вітаємо Івана Михайловича з днем народження», де й утому поділася.

Саме такий текст я вручив і приймальниці. А одержав — сам бачиш що. Хто такий «М. М.?» Автор масляно-кремового шедевру, нотрий за ініціалами скромно приховав неграмотність? Для мене це залишилося загадкою. Переконався лише, що з маслом можна «ділов» наробити.

В. ТКАЧЕНКО.

Нехай тебе не дивує, що ми, зв'язківці, скаржимося тобі на погану роботу телефонів та радіоліній, за які ж і відповідамо. Справа в тім, що, згідно з правилами охорони ліній зв'язку, там, де пролягають кабелі, без погодження з нами забороняються будь-які земляні роботи. Про ці правила знають усі керівники будівельних та інших організацій. Знають, та не виконують їх.

Наприклад, у виконроба Криворізької спеціалізованої пересувної механізованої колони № 555 П. Г. Кравца та майстра М. В. Носача прямо-таки якийсь нюх на підземні комунікації. Де б вони не будували, обов'язково нахидають. Споруджували в селі Лихівці дитячий садок — пошнодили лінію. Поки звели школу — дівчі обривали багатопарний кабель.

Дивлячись на них, й інші керівники вносять свою лепту в справу погіршення роботи телефонів і радіо. Адміністрація Лихівського сирцеву «П'ятихатського маслозаводу», розширюючи котлован для стічних вод, не подбала про охорону магістрального кабеля. 500 абонентів тривалий час не мали можливості нормально слухати радіо, розплачуючись за чиось безвідповіданість.

На нашу думку, платити повинні (і зі своєї кишені) безпосередні винуватці. Може, тоді вони частіше задуматимуть про правила.

М. ШОВКАНЬ, начальник другої дільниці «П'ятихатського райвузла зв'язку» Дніпропетровської області.

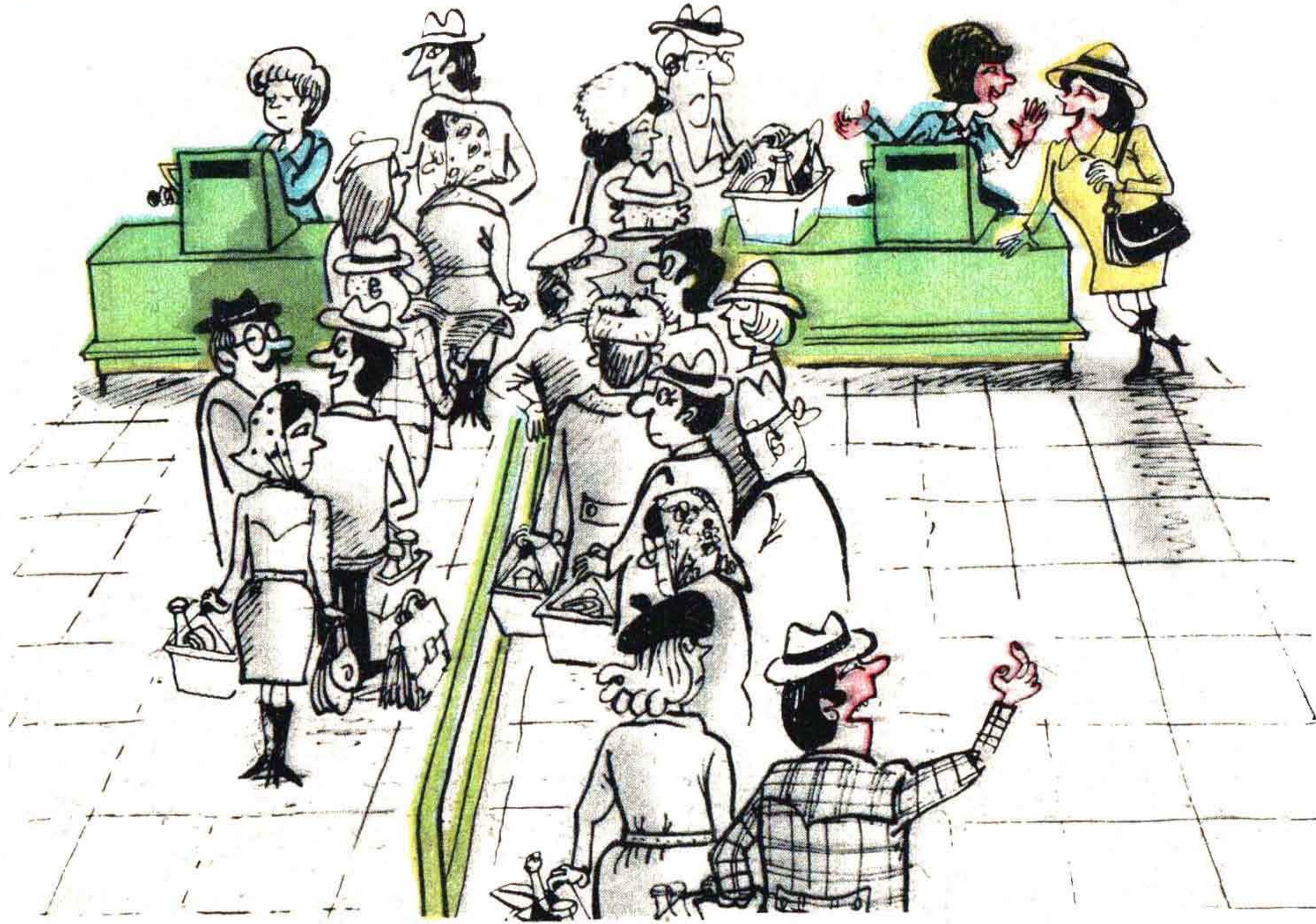
Поцікався, будь ласка, чи не збирається начальник дев'ятого експлуатаційного управління автомобільних шляхів тов. Сидоренко писати фантастичну повість або роман. Переконані, що до цього він має хист. Ще в 1971 році він написав нам, що будівництво автопавільйону на 160-му кілометрі траси Київ — Харків включено в план будівництва на наступний рік. У 1976 році він запевнив, що дорожньо-ремонтне не спеціалізоване управління № 69 закінчить будівництво того павільйону у 1977 році. Але це швидше фантазії тов. Сидоренка, ніж офіційні відповіді. Бо, як ти, Перче, здогадуєшся, павільйону й досі нема.

I. ПАНЧЕНКО.

с. Велика Круча
Пирятинського району
Полтавської області.

Мал. І. КОГАНА

— Поговоріть, будь ласка, з іншою касиркою!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІИНІК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 7 (1025).
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2.III. 1978 р. Підписано до друку 21. III. 1978 р. БФ 12917. Папір 70×108½.
Фіз.-друк. арк. 2. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 01173. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

МИНІАТЮРИ НА ТЕМІ ЛІТЕРАТУРИ

РІЗНІ СМАКИ

Гриць любить шліфувати твори,
Клим — видавничі коридори.

МАНДРІВНИК

В душі — мандрівок ненасить,
Отож країну колесить.
А мандри тим ознаменовані,
Що творить... дописи римовані.

ЙОГО ПЕГАС

Він крильця має жалюгідні,
Зате копитища — солідні.

В НАХНЕННІ

Був творчий спалах у поета:
Строчив рядки, як з кулемета.
А охолов, усе проглянув —
«Ой, лихо! Рівень — графоманів...»

МЕМУАРНИЙ ПОЛІТ

Літав, немов орел, у хмарах:
Вславляв себе у мемуарах.

ЙОГО МОВА

Аж надто правильна вже мова.
Жаль — не жива, а словникована.
Дмитро СОЛОДКИЙ.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«З випивками у нас було погано, зараз по-
кращало».

(З доповіді голови профкому.)

Надіслав М. КАЛЮЖНИЙ.

«Мене зав. гаражем оштрахував, але я не
відгризався, і дав мені 10 крб. за те, що я
пожував ската».

Надіслала І. САХНЮК.

«Після закінчення навчання може обійтися
кондуктора, чергового по станції, пізніше на-
чальника станції, а танож посаду стріочни-
ка...»

(З оголошення.)

Надіслала Л. ДАРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

* У «Перці» № 19 за 1977 рік, у фейлетоні «Ні луски, ні хвоста» писалося про те, що в деяких областях нашої республіки ставко-
ве рибництво передувало в занедбаному стані.

Заступник міністра сільського господарства УРСР тов. О. М. Окопний сповістив ре-
дакції, що критику визнано справедливою.
Колгоспам, які займаються рибництвом, мі-
ністерство нині подає допомогу землерийною
технікою, автотранспортом, кормами і засобами
механізації трудомістких процесів.
Приділяється увага підготовці і перепідго-
товці рибоводних кадрів. Для цього створено
заочні курси і однорічну стаціонарну школу
по підготовці майстрів-рибоводів.

Для виконання завдань по вилову товар-
ної риби в кожному районі, в усіх рибово-
но-меліоративних станціях та колгоспах ство-
рено спеціальні риболовецькі бригади.

* У селищі Власівка (Світловодський ра-
йон) була майстерня Кіровоградського заво-
ду «Ремпобуттехніка», але її чомусь закри-
ли. Про це повідомлялося у листі, що був
надрукований у № 19 журналу за 1977 рік.

Як повідомила редакції заступник голови
Кіровоградського облвиконкому тов. Є. М. Ча-
баненко, таке було. Нині майстерня надає
населенню послуги по ремонту годинників
та побутової техніки.

* У селі Смолигова Волинської обл. не
було автопавільйону. Про це писалося в ог-
ляді листів «Час дитячих розваг», опубліко-
ваному в № 21 журналу за 1977 рік.

На цей виступ «Перця» заступник начальни-
ка управління експлуатації автомобільних
шляхів Міністерства будівництва і експлуа-
тації автомобільних шляхів УРСР тов. В. І.
Сидоренко надіслав редакції відповідь про
те, що автопавільйон уже збудовано.

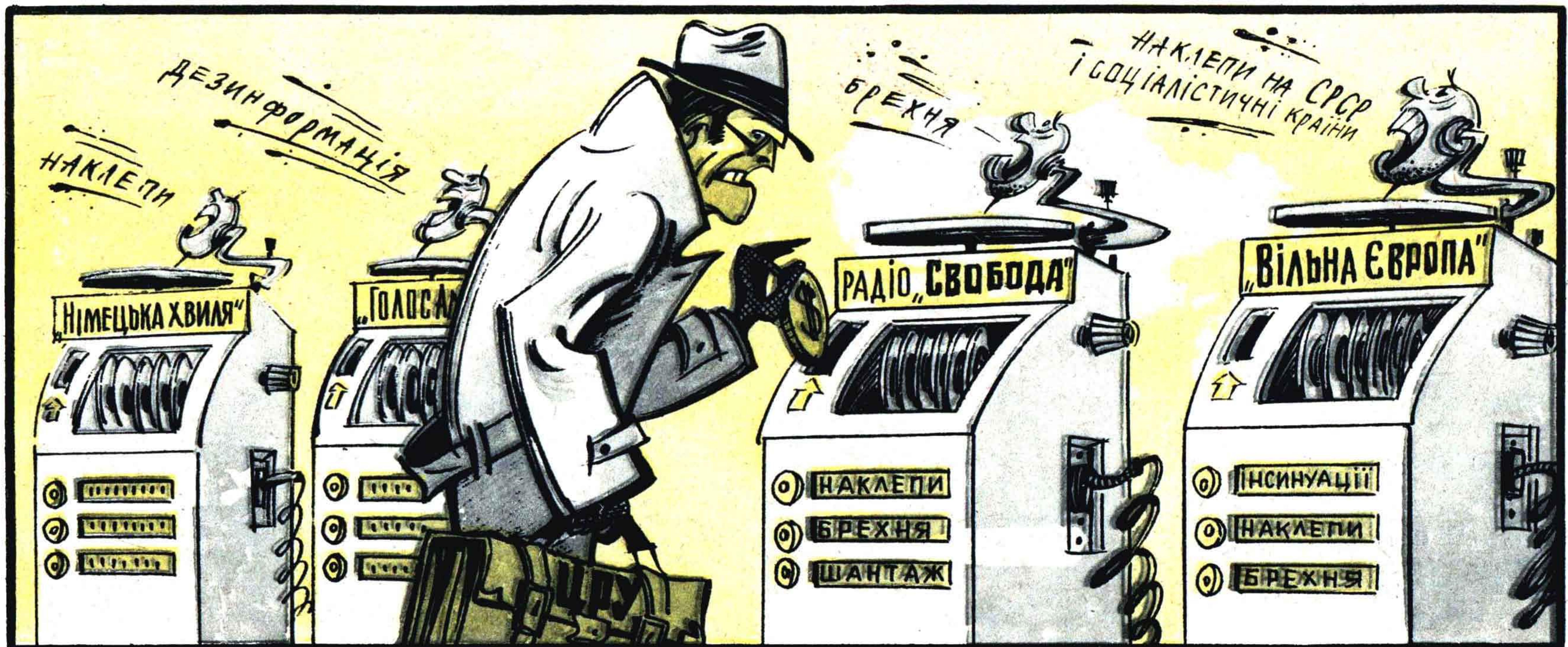
ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Де смаленим пахне.

— Побільше розмов про мир, про роззброєння.
А тим часом ми повинні ще більше озброїтись.

Хто платить, той, і музику замовляє.